PATTY COPELAND

Căsătorie de convenienţă

Traducerea şi adaptarea
în limba română de
ILEANA DINU.
ALCRIS

Capitolul 1

Ceaţa deasă se lăsase peste dealuri şi văi, iar iarba şi pământul îmi alunecau sub picioare. Era şi foarte rece, deşi eram în miezul verii, o vară de care aveam să-mi amintesc mult timp de acum înainte, rătăcind cu nările pătrunse de mirosul dulceag al cuptorului de pâine, prin tot peisajul acela permanent inundat de torentele de ploaie care căzuseră zile întregi din ceruri, în care soarele se ivea foarte rar, albăstrind dealurile din faţa noastră. Era ţinutul în care mă născusem, singurul pe care-l cunoşteam, de altfel. În ziua aceea, apa şiroia pe pelerina mea de cauciuc şi adesea eram nevoită să-mi şterg faţa cu mâinile. A fost ziua morţii tatălui meu. Bruce MacTaggart era numele pe care-l purtaseră atât bunicul cât şi străbunicul meu, care nu părăsiseră această lume într-un mod violent aşa cum făceau de obicei eroii scoţieni de care tata era atât de mândru. Tata îşi sfârşise viaţa în propriul său pat, după o lungă şi grea suferinţă.

Părintele meu, un bărbat cu o constituţie fragilă, fusese preot în aceste ţinuturi chiar de la hirotonisire. Mama a locuit şi ea aici, dar numai un an. N-am înţeles niciodată ce-a făcut-o să se mărite cu acest bărbat care a devenit tatăl meu. De când am început să-mi amintesc de ea, n-am ştiut-o decât nefericită. Am auzit multe voci spunând că era o femeie plină de viaţă, care nu se putea mulţumi cu existenţa umilă pe care i-o oferea tata. Alţii spuneau că tata o luase de nevastă din milă, şi că ea regretase din plin această milă pe care i-o arătase el. Eu am considerat întotdeauna că acel care recurge la sinucidere este o fiinţă cu adevărat nefericită, dacă-şi poate afla izbăvirea numai în moarte, dar din câte am aflat, mamei se pare că nimic, nici măcar copilul pe care-l lăsase în urmă, nu-i schimbase decizia. Tata nu prea vorbea despre ea, dar se găseau destui printre cei din congregaţie care o făceau. Cu tata,

lucrurile stăteau altfel. Fusese un bărbat destul de înalt, cu început de chelie, cu părul grizonant. Un om cu principii, aşa cum îi plăcea să se considere, dar alţii spuneau prin spatele lui că era un tip prea dur şi că nu avea niciun fel de înţelegere pentru semeni. Parohia lui se destrămase cu timpul, atrasă de mirajul oraşului, mânată de sărăcia acelor locuri. Nu aveau ei timp de pierdut cu predicile tatălui meu, care le punea mereu pe tapet păcatele, inerente într-o viaţă de om.

Poate că unora le era milă de el, dar mila pe care ar fi trebuit s-o manifest eu se transformase în inima mea într-o amarnică disperare. Mi se părea că nu am pe nimeni pe această lume şi că nici nu voi avea vreodată. Nici parte de educaţie n-am avut căci tatăl meu suplinise şcoala, care la gradul nostru de sărăcie mi-ar fi fost oricum inaccesibilă. Educaţia mea fusese un amestec de povestiri din vechime, relatări ale luptelor dintre clanuri, povestiri despre onoare şi înşelătorie, capitole din Biblie pe care eram nevoită să le memorez. Nu era nici pe departe pregătirea în vederea obţinerii unei slujbe în lumea aspră în care trăiam, dar nu l-am condamnat pe tata pentru asta, căci nici el nu avea habar de ceea ce se căuta în acele vremuri!

Am hotărât să alerg cei doi kilometri spre casă, căci nu avea cine să mă vadă, mi-am spus eu, doar îi cunoşteam pe oamenii locului, pe o vreme ca asta nu prea ieşeau din casă. Dar m-am înşelat, după cum s-a văzut. În faţa prezbiteriului stătea un bărbat care, la auzul paşilor mei se întoarse, privindu-mă. Avea faţa arsă de soare, iar ochii îi erau verzi.

— Pot să vă fiu de folos cu ceva? l-am întrebat. El continuă să mă privească.

— Am venit aici să-l văd pe pastor, zise el. Bărbatul avea un fel ciudat de a vorbi.

— Aţi venit prea târziu, îi spusei eu.

— Cine spune asta? întrebă el. Nu era numai accentul

care-mi displăcea la el, ci lipsa de inflexiuni a glasului.

— Eu, Kirsty MacTaggart, am zis eu plină de importanţă. Bărbatul nici măcar nu mă mai privea. Se uita la peticul de hârtie pe care-l ţinea în mână.

— MacTaggart. Este cumva numele preotului de aici?

— A fost.

Bărbatul catadicsi să-şi ridice privirea spre mine, ocazie cu care am realizat că nici el nu mă plăcea prea mult, oricum, nu mai mult decât îl plăceam eu pe el.

— Eşti cumva soţia lui? L-am privit dispreţuitor.

— Nu, am răspuns eu scurt.

Bărbatul se mai uită o dată pe hârtia din mână. Aceasta se umezise deja din cauza ceţii.

— Nu contează de fapt cine eşti. Locuieşti aici? Dacă da, atunci primeşte-mă în casa ta, să scap de ploaia asta nesuferită.

— Asta nu e ploaie! i-am răspuns eu cu dispreţ. Este doar un nor care se scutură asupra localităţii. După ce trece…

— Dar trece vreodată? întrebă bărbatul neîncrezător. Mi-ai dat o veste bună.

Nu asta fusese intenţia mea.

— Veniţi înăuntru, i-am spus eu împingând uşa, făcându-i loc să intre în hol. Era o încăpere neprimitoare, lipsită de căldură, iar acum părea mai întunecată ca oricând.

— Părinţii mei duceau dorul Scoţiei, zise bărbatul, şi uite cu ce vreme nenorocită mă primeşte.

— Ce vedeţi rău la vremea asta? îl întrebai eu. Bărbatul aruncă o privire prin locul acela neprimitor pe care eu îl numeam casă, dar nu spuse nimic.

— Dacă preotul a plecat de aici, şi eu n-aş putea să-l învinuiesc pentru asta, cine ţine evidenţele parohiei?

— Se află toate în biroul preotului, i-am răspuns eu, cu răceală.

— Deci asta este casa parohială? continuă el să mă chestioneze.

— Preotul a murit în dimineaţa asta, i-am spus eu. Am vrut ca emoţia să nu mi se simtă în glas, dar se vede că n-am reuşit s-o fac. A început să-mi tremure glasul.

— Era tatăl dumitale? mă întrebă străinul, cu oarecare simpatie în glas.

Am înclinat capul, căci n-am putut scoate nicio vorbă.

— Păcat, zise el, nu fără oarecare înţelegere.

— Ce doreaţi să vedeţi în registre? îl întrebai eu.

— Familia mea se trage de pe meleagurile astea, zise străinul. Un văr al meu s-a căsătorit cu o localnică, acum optsprezece ani. El a murit de curând, iar eu n-am putut găsi nicio dovadă a căsătoriei lor.

— Bănuiesc că văduva lui are o copie a certificatului de căsătorie, i-am venit eu în ajutor. Majoritatea femeilor păstrează aceste acte cu sfinţenie.

— Văduva lui spune abia acum că n-a avut loc nicio căsătorie.

— Ea cred că ştie mai bine.

— Asta nu este problema dumitale! L-am privit uimită.

— Atunci, a cui este? A dumitale?

— Sigur că este a mea. Bărbatul mă privi cu ochi trişti, iar eu l-am condus fără o vorbă în biroul tatii.

— Spuneţi-mi numele, am început eu nervoasă.

— Fraser! exclamă el. Donald Fraser. Pe soţia lui o chema Margaret, Margaret Cameron.

Am trecut repede prin registre, aşezată pe scaunul tatălui meu.

— Ar fi mai bine să-mi dai şi mie unul dintre volumele astea, să terminăm mai repede.

Tata nu permitea ca aceste registre să încapă pe mâinile străinilor.

— Mă aşteptam ca MacTaggart să-şi amintească de căsătoria pe care a oficiat-o, mormăi el.

— Nu văd de ce era cazul să şi-o amintească, am oftat eu.

— Este o problemă importantă pentru fiica rezultată din această căsătorie.

Eu n-am mai spus nimic. Nu mă gândisem la acest aspect al problemei.

— Locuieşte cu mama ei? am întrebat eu după o vreme, cu oarecare invidie în glas.

— Nu, locuieşte cu mine, zise bărbatul.

După câteva minute de căutări am găsit numele pe care-l căutam.

— Donald Fraser, am murmurat eu.

— L-ai găsit?

— Da, s-a căsătorit cu Margaret Cameron. Străinul se încruntă.

— Eşti sigură? De unde era el? Eu am pufnit în râs.

— De pe aici, pe aproape.

Bărbatul îmi smulse volumul din mână.

— Dacă distrugeţi cumva registrul vor fi probleme mari, l-am speriat eu.

El nu-şi ceru scuze. Am luat volumul care conţinea evidenţele din anul anterior celui pe care-l căuta bărbatul şi după cum mă aşteptam privirea mi-a căzut din nou pe acelaşi nume.

Donald Fraser. Acesta venea de la Perth, Australia! Şi se căsătorise cu o oarecare Margaret Cameron.

— L-am găsit! sării eu. Australia!

Bărbatul nu spuse nimic la început, dar apoi, scrutându-mă cu nişte ochi severi, zise:

— Eşti sigură?

— Scrie aici, Donald Fraser din Perth, Australia, şi Margaret Cameron. Am ridicat ochii spre el, mulţumită că rezolvasem problema, dar bărbatul nu făcu nicio mişcare.

— Vreau să văd cu ochii mei, zise el brusc.

Am întors volumul spre el ca să poată citi şi i-am indicat rândul cu pricina.

— A fost acum nouăsprezece ani, am spus eu. Au fost

multe căsătorii, botezuri şi înmormântări în anul acela.

— Aşa se pare, zise bărbatul. Pot să obţin o copie?

— Nu ştiu. La ce v-ar folosi? El ridică din umeri.

— O s-o duc la un avocat, este dovada pe care o căutam. Asta e dovada că Mary este fiica lui Donald şi a Margaretei. Dar mama dumitale unde este? mă întrebă el brusc. Ar trebui să fie aici, căci soţul ei abia... Eu m-am simţit dintr-odată lezată.

— Mama a murit când avea doar douăzeci şi trei de ani, domnule, am spus eu făcând apoi o pauză căci nu-mi aminteam numele lui.

— Fraser, spuse el grav. Andrew Fraser.

— Domnule Fraser, am continuat eu cu gravitate. Dacă ar fi fost mama aici...

— Îmi cer scuze, domnişoară, n-am vrut să-ţi trezesc amintiri dureroase. Dar cine te ajută la înmormântarea tatălui tău? mă întrebă el.

— Mă voi duce să cer ajutorul celui mai apropiat preot din regiune. Este un tip mai tânăr care nu prea îl avea la inimă pe tatăl meu, dar nu cred că mă va refuza.

Domnul Fraser mă privi gânditor.

— Nu i se pare că ai rămas prea singură aici? Eu am roşit brusc.

— Şi el cu ce m-ar putea ajuta?

— Măcar să-ţi ţină de urât câteva zile. Eu am fost de-a dreptul şocată.

— Domnule, aş vrea să te informez că sunt o tânără respectabilă! De fapt, n-am nevoie de el decât pentru slujba propriu-zisă, nicio clipă în plus!

— Locuieşte foarte departe de aici? mă întrebă domnul Fraser.

— La vreo şapte mile, dacă o tai peste deal.

— Te voi duce eu cu maşina. Câte mile sunt pe drumul forestier?

— Vreo zece. Dar nu voi merge cu dumneata. Locuiesc

aici de când mă ştiu şi n-o să-mi fie frică. Mi-am şters pe furiş o lacrimă, căci nu voiam ca domnul Fraser să-mi vadă gestul. Dacă nu vrei să mai consulţi registrele, te-aş ruga să pleci domnule Fraser, am multe de făcut şi sunt presată de timp. Trebuie să mă adresez în primul rând Consiliului Preoţilor!

Bărbatului îi tresări un muşchi pe figură.

— Este posibil să ţi se ceară să părăseşti casa aceasta?

Eu am înclinat din cap.

— Nu cred că vor trimite alt preot aici, dar casa va fi vândută.

— Şi unde te vei duce?

— Asta este problema mea, am răbufnit eu.

— Bine, domnişoară MacTaggart, dacă nu vrei să-mi spui, nu este nicio problemă. Aş vrea însă să te rog să-mi dai acest registru până mâine, desigur pe baza unei chitanţe.

— Mâine nu voi fi acasă dimineaţa, aşa c-o să te rog să-l laşi acolo, în hol, am zis eu.

— Eu voi face tot posibilul să te revăd mâine, domnişoară, spuse bărbatul. Îţi voi face o propunere atunci.

— Să nu te aştepţi la mulţumiri din partea mea, domnule Fraser! l-am prevenit eu.

— Nici nu-mi doresc mulţumiri, domnişoară. După plecarea bărbatului, am început dintr-odată să văd cât de posomorâtă era casa părintească. Pe cât de curajoasă am fost în prezenţa lui, atât de repede m-a părăsit curajul şi am început să văd pretutindeni numai fantome. Mi se părea mereu că aud glasul tatălui meu strigându-mă din capul scărilor, dar desigur era totul numai o închipuire. Urmă o noapte lungă în care n-am închis niciun ochi, noapte de care n-aş vrea să-mi mai amintesc vreodată. Când veni dimineaţa, fu una atât de întunecată şi încremenită, încât eu îmi simţeam capul ca pe o entitate separată de trup, care refuza să se scoale din pat. Cei care mai rămăseseră din parohia tatălui meu îl transportară la cimitir. Preotul

întârzie destul de mult, dar citi slujba destul de bine, ştiind că aşa ar fi dorit tata. Nici nu termină bine de slujit, că şi plecă şi-i lăsă pe cei din localitate să arunce pământul peste mormântul pe care tata îl împărţea acum cu mama. Am părăsit şi eu curtea cimitirului, puţin contrariată, căci în loc să-mi jelesc părintele, spre ruşinea mea nu mă gândeam decât dacă domnul Fraser îşi va ţine sau nu promisiunea. De aceea nu m-a surprins că l-am găsit aşteptându-mă la uşa casei tatălui meu.

— Ai adus registrul? l-am întrebat eu cu o figură destul de acră.

— Desigur. Ţi-am spus c-o să mă ţin de cuvânt.

— Bine, iar acum, dacă nu mai ai nimic de spus…

— Fii atentă, Kirsty Mac Taggart, aş putea să-ţi iau vorbele în serios.

N-am înţeles spusele lui atunci. Ce putea să facă bun acest bărbat pentru mine?

— Îţi mulţumesc pentru că ai fost foarte corect şi mi-ai înapoiat registrul, domnule. Cred că eşti grăbit să rezolvi problemele vărului dumitale, nu te mai reţin.

— Am venit aici pentru a rezolva problemele lui Donald, eu personal nu am nicio grabă. Mi-ai putea pregăti un ceai?

Mă aflam într-o mare încurcătură. Pe de o parte o ceaşcă de ceai, mi-ar fi prins foarte bine căci nu băusem sau mâncasem nimic toată ziua, dar în acelaşi timp doream să scap cât mai repede de acest domn. Am hotărât să nu spun nimic dar el luă tăcerea mea drept invitaţie, aşa că m-am trezit încercând să ţin pasul cu el. L-am poftit în salon. Era încăperea în care aveau acces doar musafirii, decorată cu capete împăiate de animale şi păsări pe care predecesorul tatălui meu le atârnase pe pereţi. Ochii lor de sticlă priveau cu aceeaşi indiferenţă la oricine trecea pragul acestei încăperi. Domnului Fraser îi displăcu încăperea.

— Unde este bucătăria? mă întrebă el.

I-am arătat-o, deşi mă jenam de felul în care arăta

bucătăria acestei case.

— Te rog să te faci comod, iar eu o să-ţi aduc ceaiul, i-am spus eu.

— Nici nu mă gândesc, vreau să stau cu tine cât îl pregăteşti.

Bucătăria nu mi se părea locul potrivit pentru a primi un musafir, dar domnul Fraser se şi aşezase pe unul dintre scaunele de lemn nevopsit, urmărindu-mă cum aprind focul şi pun ibricul să fiarbă.

— Aş putea să-ţi pregătesc nişte clătite, m-am oferit eu. Nu-ţi este foame?

— Ba da, recunoscu el.

După ce m-am oferit să fac clătitele am regretat, căci ochii lui nu mă părăsiră niciun moment, urmărindu-mi fiecare mişcare. Începură să-mi tremure mâinile căci nu eram obişnuită să gătesc cu spectatori. Bărbatul bău ceaiul foarte fierbinte, sorbindu-l la intervale mici, cu ochii aţintiţi asupra mea. I l-am oferit în cele mai bune ceşti pe care le aveam, dar acestea păreau foarte mici, total nepotrivite pentru acele mâini mari, puternice şi bronzate care-mi atrăseseră atenţia chiar de la început. După ce termină conţinutul primei ceşti, el mi-o întinse pentru ca s-o mai umplu o dată. Clătitele, cu toate emoţiile mele, ieşiră pufoase. Le-am pus şi gem, apoi le-am aşezat pe o farfurie în faţa domnului Fraser, după care m-am aşezat şi eu să-mi beau ceaiul.

El mă privi cu ochi care, de data asta, aveau culoarea oţelului.

— Te felicit, domnişoară MacTaggart, văd că ştii să te descurci în bucătărie, spuse domnul Fraser, apoi, cu gesturi sigure, mai puse gem pe ultima clătită pe care o înghiţi imediat. Mă aşteptam de fapt să-mi ceară să-i mai fac câteva!

— Ce vei face după ce vei pleca de aici? mă întrebă el brusc.

Grijile mele parcă au devenit şi mai stresante în acel moment.

— Nu m-am gândit decât să plec cât mai departe de acest loc, i-am spus eu. Poate chiar la Londra. De fapt, aş fi dat orice să pot vedea Londra. Era mult mai departe decât Glasgow sau Edinburgh, şi auzisem că le întrecea cu mult pe cele două ca mărime. Poate c-o să reuşesc să ajung la Londra, să-mi croiesc un viitor acolo. Cine ştie, poate c-o să mă mărit în acel oraş. Nu pot să cred că nu există niciun scoţian într-un oraş atât de mare, sau că sunt toţi însuraţi.

— Dar în Australia n-ai vrea să mergi? îmi sugeră el.

— Australia? am repetat eu căci nu puteam să cred că mi se făcea o astfel de invitaţie.

— E ceva mai departe decât Londra, adăugă el.

— De ce-aş merge tocmai în Australia? am obiectat eu, încruntându-mă.

— De ce n-ai face-o?

— Pentru că nu vreau să părăsesc Scoţia! Mi se face dor de casă imediat ce depăşesc hotarele parohiei!

— Dar acelaşi lucru ţi se va întâmpla şi la Londra! sublinie Fraser.

— Se prea poate, am admis eu.

— În acest caz ţi se poate face dor de casă oriunde ai fi, chiar şi în Australia!

— Australia nu-mi place.

— De unde ştii că n-o să-ţi placă?

— Sunt sigură că-mi va fi dor de ceaţa de aici, pe care dumneata o numeai ploaie! Şi nici n-aş putea pleca de capul meu în Australia.

Domnul Fraser îşi mai turnă nişte ceai, fără a mai spune nimic. Cu siguranţă, se simţea foarte bine în casa parohială!

— N-ai pleca de capul tău în Australia, spuse el la un moment dat. Dar mai bine să încep cu începutul. Vărul meu Donald…

— Donald Fraser din Perth, Australia, am completat eu.

— Exact. El mi-a încredinţat-o pe fiica lui, când a simţit că sfârşitul îi este aproape. Mama ei, Margaret, pretinde acum că şi-a crescut singură fiica şi solicită să-i fie încredinţată spre creştere şi educare, susţinând că ea n-a fost căsătorită legal cu vărul meu. Venind aici, am constatat că minte. Cert este însă că fiicei lor nu-i este permis să locuiască la Mirrabooka decât dacă există o altă persoană de sex feminin care să-i ţină companie.

— La Mirrabooka? am repetat eu.

— Mirrabooka este locul unde se află ferma mea, în traducere înseamnă Crucea Sudului. Mary, căci acesta este numele feţei, ar trebui să meargă la o şcoală cu renume, de acum.

Cu această ocazie am aflat că numele feţei era Mary Fraser. Kirsty MacTaggart suna bolovănos, de parcă cineva şi-ar fi târşâit picioarele, bocănind pe caldarâm. În schimb Mary Fraser suna minunat, era un nume diafan şi eteric, ca aerul, ca zborul fluturilor legănaţi de adierea brizei de vară.

— Mama fetei are dreptate, nu văd de ce fiica ei trebuie să stea la o stână.

— Probabil că asta va susţine şi ea. Este o stână foarte mare, cu multe oi, iar locuinţa este a unui holtei, plină de muncitori cu ziua. Ăsta este locul în care va trebui să locuieşti!

— Eu? am întrebat plină de nedumerire.

— Ai fi acea persoană feminină cu ajutorul căreia aş dărâma şi ultimele argumente ale mamei feţei.

— N-aş face asta! am exclamat eu.

— Atunci căsătoreşte-te cu mine, spuse el evitându-mi privirea. Mary are şaptesprezece ani acum, şi curând, mai precis peste patru ani, această problemă nu va mai exista, iar tu îţi vei putea continua educaţia, sau îţi vei lua o slujbă, după cum vei dori.

— Nu mă pot căsători cu un necunoscut, am îngăimat eu.

— Vafio căsătorie formală, îmi explică el, răbdător. Nu

există sentimente între noi şi nici nu ar avea sens să ne prefacem că există. Nu-ţi cer decât să locuieşti la Mirrabooka şi să ai grijă de casă şi de tot ce am. Ceremonia căsătoriei ne va proteja de posibilele bârfe, iar după ce pupila mea va deveni majoră, vei face ceea ce vei dori. Mă gândesc că aici îţi va fi greu să găseşti o slujbă fără să ai o pregătire adecvată. Iar dacă nu te ispiteşte căsătoria, îţi voi plăti serviciile.

Eu mi-am ridicat bărbia cu mândrie.

— Poţi să-ţi ţii banii, domnule. O să vin cu dumneata pentru că nu am încotro, dar asta nu înseamnă că îmi voi vinde pielea prea ieftin!

— Bine, admise bărbatul. Atunci, să rezolvăm problema cât mai repede. Aş vrea să plecăm la sfârşitul săptămânii.

— Atât de curând? Apoi, mi-am muşcat buzele. În fond, de ce nu? Dacă tot trebuia s-o fac, era bine s-o fac cât mai repede!

Capitolul 2

Din păcate, nu aveam pe nimeni apropiat căruia să-i fac confesiuni, să-i spun ce simţeam faţă de acest om care dispreţuia văduvele şi orfanii, care nu-şi urmărea decât propriile sale interese. Mi-am jurat să fac tot ce-mi va sta în putinţă pentru a uşura soarta Margaretei Fraser, desigur dacă şi ea îmi va îngădui asta. Probabil că şi ea simţise aceeaşi strângere de inimă când i se comunicase că fiica ei fusese lăsată în custodia lui Andrew Fraser. Mi-am spus că eram singura care o putea ajuta, fiind şi eu, la rându-mi, tot o victimă a acestui bărbat.

Preotul care fusese chemat să oficieze slujba de căsătorie nu puse nicio întrebare. Domnul Fraser aştepta deja în biserica aceea pe care o cunoşteam atât de bine, şi care astăzi avea un aspect puţin diferit de ceea ce ştiam eu. Mi s-a părut cam ciudat să văd un alt preot în locul tatălui meu. Era un bărbat slab, cu pometii proeminenţi şi cu ochelari. Ţinu o slujbă frumoasă, nu mă îndoiesc de asta, iar dacă mi-aş fi încredinţat inima pe vecie domnului Fraser, probabil că aş fi luat aminte la vorbele lui, dar aşa, slujba cununiei n-a făcut decât să accentueze faptul că eram doi străini care în acel moment intrau într-o legătură pe cât de falsă, pe atât de păcătoasă. Căsătoria, predica bărbatul acela necunoscut, este un legământ sacru, iar cine o nesocoteşte, mai spunea el, îl nesocoteşte chiar pe Dumnezeu. Ar fi trebuit să dispar chiar atunci din biserică, dar domnul Fraser îmi luase mâna în palmele lui şi mă ţinea atât de strâns încât îmi era imposibil s-o fac. Preotul mai spuse ceva şi despre faptul că nevasta trebuie să se supună bărbatului. Între soţi trebuie să existe, spunea el, o relaţie asemănătoare celei dintre Biserică şi Dumnezeu. Dar eu nu mă simţeam prea vizată pentru că ştiam că nu voi fi niciodată soţia lui Andrew Fraser. Nu-i datoram nici ascultare, nici respect, întrucât faptele care se consumau

aici erau doar o farsă derulată în propriul lui interes, dar asta nu m-a oprit să mă întreb cum ar fi fost dacă lucrurile ar fi stat altfel. Şi astfel, m-am căsătorit. Era o dimineaţă prea frumoasă, cu soarele strălucind pe dealuri, o zi de care era greu să nu te bucuri.

— Vezi, i-am spus domnului Fraser, ce frumoasă este Scoţia!

— Cred că ar fi frumoasă dacă n-ar exista atâta ceaţă! mormăi el.

— Scoţia nu poate fi comparată decât cu Cântarea lui Solomon, am spus eu oferindu-i un citat: *Iarna a trecut de acum. Ne aşteaptă doar cântece şi flori...*

— *Iar cântecul ciocârliei va răsuna de acum pe acest pământ,* completă domnul Fraser.

Eu l-am privit surprinsă căci nu-l credeam capabil să citeze din Biblie, dar mi-am amintit vorba care spune că şi diavolul este la fel de bun uneori, ca şi ceilalţi.

— Mai sunt şi alte versete, pe care nu îndrăznesc să le rostesc cu voce tare, am adăugat eu.

— Poate pentru că n-ai fost niciodată îndrăgostită, sugeră el.

— Sigur că n-am fost! i-am răspuns eu.

— Este un poem de dragoste ca oricare altul. Soţul meu sosise la biserică într-o maşină pe care o închiriase pe toată perioada şederii în Scoţia. Pentru a ajunge de acasă la biserica unde urma să se oficieze slujba, am traversat pajiştea care separa biserica de cimitir, ţinându-mi pantofii în mână pentru a nu-i uda, căci iarba înaltă era încă foarte udă de pe urma ploii care căzuse câteva zile la rând. Aşadar m-am despărţit într-un mod ciudat de casa părintească pe care probabil nu aveam s-o mai revăd vreodată. Cu o zi înainte, domnul Fraser rezolvase toate problemele casei, aşa că nu mai aveam pentru ce să mă mai întorc vreodată pe aceste meleaguri. Maşina închiriată de soţul meu era foarte confortabilă şi elegantă, ceva ce nu

mai văzusem vreodată aşa că, de cum am ocupat locul din dreapta lui, mi-am întins picioarele fără a da de niciun obstacol şi mi s-a părut minunat.

— Crezi că vei rezista dac-o să mergem direct la Londra? mă întrebă el.

Eu am înclinat din cap. Nu voiam să recunosc că habar nu aveam cât de departe era Londra, nu voiam să mă considere vreo prostănacă, lipsită total de informaţii.

— Am adus ceva de mâncare pentru drum, i-am spus eu. Nu ştiu dacă o să-ţi placă, dar este mâncare făcută în casă.

El păru foarte mulţumit.

— Sper că n-ai uitat clătitele, spuse el.

— Da, sunt cu gem de afine. Am mai făcut şi nişte brioşe şi-am pus şi nişte felii din şunca doamnei Mac Gregor, care a apucat să stea o săptămână la afumat.

— Ai fost o fată singuratică, Kirsty? mă întrebă el fără nicio introducere.

— Nu te poţi simţi singur atâta timp cât totul îţi este atât de familiar în jur. Dar cum va fi în Australia?

— Mary îţi va ţine companie, mi-a răspuns el.

— Cum arată Mary? El ezită un moment.

— Mary? Nu ştiu cum aş putea s-o descriu. Ar fi mai bine să aştepţi până te vei întâlni cu ea. Este foarte tânără, o australiancă tipică, şi ştie ce vrea. De fapt, e destul de frumoasă ca să sucească minţile bărbaţilor.

— Te vei căsători cu ea când va fi posibil? l-am întrebat eu deodată.

Spre surprinderea mea, el se arătă revoltat:

— Cum poţi să-mi pui o asemenea întrebare, Kirsty?

Mie nu mi s-a părut nimic deranjant în întrebarea pe care i-am pus-o. Probabil că el avea şi altfel de interes faţă de fiica vărului său, şi care ar fi fost acela dacă nu căsătoria? Adesea, bărbaţii aveau de aşteptat până aleasa inimii lor ajungea la vârsta potrivită căsătoriei. Dar în momentul acela mi-am amintit că el se căsătorise cu mine, în urmă cu

o oră şi, am roşit.

— O căsătorie de convenienţă nu este una adevărată, iar mie nu-mi place să pretind că sunt ceea ce de fapt nu sunt. Poate că în ochii lumii voi fi doamna Fraser, dar în realitate tot Kirsty MacTaggart voi rămâne!

— O să ţin seama de asta!

Mergeam deja de câteva ore dar nu îndrăzneam să întreb dacă mai avem mult, cu toate că mă întrebam ce fel de om este acest Fraser care putea să conducă de atâta timp fără pauză.

— Ne-am putea opri să mâncăm ceva? am întrebat eu cu timiditate.

— Desigur, iar după masă poţi dormi puţin pe bancheta din spate.

Pentru mine fusese o zi lungă, istovitoare. Dimineaţa trecusem prin fiecare încăpere pentru a-mi aminti lucruri plăcute care să mă lege de casă chiar şi acolo, departe, unde voi fi, dar n-am găsit nimic special. Casa fusese a părintelui meu, niciodată a mea. Stafia lui bântuia probabil şi acum prin casă, dar a mea umbla brambura după locuri şi oameni noi. N-am închis un ochi în ultima noapte petrecută în casa părintească. Eram prea emoţionată de viaţa nouă care mă aştepta, şi, ceea ce era mai grav, nu ştiam dacă făcusem bine căsătorindu-mă cu un bărbat necunoscut. Când, în cele din urmă, a venit ziua iar soarele a inundat pajiştea din faţa casei, am lăsat toate temerile la o parte şi m-am îndreptat spre altar îmbrăcată în singura rochie albă pe care o aveam, ce-i drept, cam veche. Când am intrat îmi ştersesem lacrimile, hotărâtă să fac cum voi şti mai bine cu viaţa mea. Cu pantofii într-o mână şi pachetul cu mâncarea pentru drum în cealaltă nu arătam defel potrivită pentru domnul Fraser care astfel devenea soţul meu.

Ne-am oprit şi am mâncat câte ceva iar soţul meu m-a lăudat pentru bucatele gustoase pe care le pregătisem, apoi ne-am continuat drumul. M-am luptat mult timp cu

somnul care-mi dădea târcoale, căci în poziţia în care mă aflam puteam să sforăi, ceea ce nu se cădea. În cele din urmă, totuşi somnul, m-a biruit.

Senzaţia de teamă nu m-a părăsit niciun moment, cât am stat la Londra. Mi-era teamă de trafic, de hotelul acela ca o cutie mare în care eram cazaţi, de magazinul acela imens unde soţul meu m-a dus să-mi cumpere rochii, căci nu ştiam cum îi voi putea înapoia vreodată sumele de bani pe care le cheltuise cu mine. Domnul Fraser se simţea în largul lui. Închiriase un apartament în acel hotel, iar camera mea dădea spre Hyde Park unde priveliştea, deşi frumoasă, nu se compara cu cea din ţinuturile muntoase din care veneam. Patul era moale şi cearşafurile parfumate cu nu ştiu ce, dar eu tânjeam tot după aşternuturile mele care miroseau a aer proaspăt şi levănţică. De fapt, la Londra am stat mai mult pentru eliberarea paşaportului meu.

— Ce-ai vrea să facem astăzi, Kirsty? mă întreba soţul meu în fiecare zi, deşi tot el hotăra ce aveam de făcut.

— Ce doreşti, domnule Fraser. El mă privi impacientat.

— Nu crezi că ar trebui să-mi spui Andrew?

— Da, poate că aşa ar trebui.

— Căci eu ţi-am spus deja Kirsty.

— Şi asta fără permisiunea mea.

— Kirsty, cu plecarea asta precipitată cred că ţi-am creat o serie de probleme, nu?

— Aşa este, dar cred că mă voi adapta şi la condiţiile din Australia. De fapt, oraşul Perth din Australia nu este foarte diferit de Perth-ul din Scoţia, mi s-a spus. Ai foarte multe oi, Andrew? am început eu.

— Dumnezeule, le-am şi uitat numărul!

— Dar pământul nu cred că este prea mănos, am spus eu cu convingere.

— Ce mă opreşte să duc turmele acolo unde iarba este foarte bună?

— Pentru asta este nevoie de bani, cred.

— Banii se fac şi din minerit, dar pe mine mă interesează mai mult cei scoşi pe lână, se confesă el. Toamna trecută am scos vreo douăzeci de mii de dolari.

Eu l-am privit neîncrezătoare. Mi se părea o sumă exagerată, care nu putea să provină de la câteva zeci de oi.

— Şi unde ţii toate aceste oi? l-am iscodit eu în continuare.

— Stânele mele sunt cât două-trei judeţe din Scoţia.

— Australia este atât de mare?

— N-o să-ţi vină să crezi! Dar e mai bine să descoperi singură. Pe terenul meu este o mină de aur, Big Bell, care deşi nu are decât jumătate de secol vechime, a şi fost abandonată pe jumătate. Iar cealaltă, Kalgoorie, este plină de aur.

Abia aşteptam să părăsim Londra ca să văd singură acele locuri de care îmi vorbea el.

— Andrew, ţi-a plăcut Londra? l-am întrebat eu.

— Da, dar prefer natura.

Am răsuflat uşurată căci şi eu gândeam la fel.

După această conversaţie ne-am simţit mai apropiaţi, parcă. Soţul meu merse să rezolve problema paşaportului meu, care ne-a fost adus chiar a doua zi. Era de un albastru închis, cu litere aurii. Numai că pe acest paşaport nu era menţionat numele meu, căci scria doamna Andrew Fraser, iar numele de Kirsty MacTaggart era trecut undeva, în interior, cu litere foarte mici. Cu toate acestea, nu aveam de ce să mă plâng căci nu mai exista niciun motiv care să ne reţină la Londra. Abia aşteptam să simt vântul răvăşindu-mi pletele şi să scap de trafic, praf şi zgomot.

În ultima seară petrecută la Londra, soţul meu mă duse la teatru, ba chiar îmi cumpără ciocolată în pauză. A fost prima cutie cu ciocolată pe care am primit-o în viaţa mea. Când ne-am întors în apartamentul de la hotel, el mi-a urat somn uşor, iar eu care ţineam ciocolata strâns la piept i-am răspuns:

— Noapte bună, domnule Fraser.

Dimineaţa, am fost trezită chiar de către aşa numitul meu soţ. Visam că mă aflam în casa părintească, departe de viaţa de lux pe care o duceam acum, iar tatăl meu încă trăia.

— Domnişoară Taggart, spuse el, este timpul să te trezeşti!

Desigur, nu puteam nega că eram domnişoara Taggart şi că mă aflam singură în odaie cu soţul meu! Am roşit până în vârful urechilor.

— Da, este cam târziu, domnule Fraser, i-am răspuns eu.

— Ieri mi-ai spus Andrew, dacă-mi amintesc bine.

— O să ţin minte că sunt cu soţul meu, desigur, căruia trebuie să-i spun pe nume, am promis eu. Am început să împachetăm lucrurile pentru plecare. Bagajul meu era cel mai mic pentru că deşi Andrew îmi cumpărase multe veşminte, nu aveam nici pe jumătate din cât avea el. Bagajul lui consta dintr-un set de valize de piele, burduşite cu haine de toate felurile, căci soţul meu era un bărbat foarte pedant. Hamalul făcu două drumuri cu bagajele noastre. Eu am avut intenţia să le car pe cele mai mici, dar Andrew m-a oprit cu un semn. Când am coborât, m-a recomandat ca soţia lui câtorva prieteni care se adunaseră în holul hotelului pentru a-şi lua rămas bun de la el.

— Casă de piatră, Andy! îi urară prietenii şi niciunul nu făcu vreun alt comentariu referitor la căsătorie. Dar deodată, unul dintre ei, care venise în ultimul moment, traversă holul hotelului spre noi cu mâinile întinse, de parcă ar fi vrut să micşoreze mai repede distanţa dintre noi. Spre uimirea mea, Andrew îi zâmbi şi fu prima manifestare de acest gen căci nu-l văzusem având astfel de reacţii.

— Nu mă prezinţi tinerei tale soţii? întrebă bărbatul care venise spre noi, cu figura luminată de un zâmbet larg.

— O s-o fac chiar acum! zise Andrew şi mă împinse spre prietenul lui care mă sărută pe obraz.

Eu am roşit până în vârful urechilor şi m-am tras spre soţul meu căutând protecţia lui.

— Da’ unde ai găsit fata asta atât de frumoasă?

— Kirsty, el este Frank Connor, unul dintre vecinii şi prietenii noştri de la Murchison.

— O să ne vedem acolo, zise omul, şi o să petrecem clipe frumoase împreună cu familia mea. Cei de acolo te vor îndrăgi imediat, doamnă Fraser!

Eu l-am privit cu mândrie pe Andrew şi i-am surprins ochii aţintiţi asupra mea.

— Abia aştept să ajung acolo, domnule Connor, i-am spus eu, iar el m-a sărutat din nou şi mi-a spus că trebuie să plece.

— Din nefericire şi noi o s-o facem căci este cam târziu, zise Fraser. Sper că felul de a fi al lui Frank nu te-a deranjat, Kirsty, este un om foarte deschis şi plăcut.

— De ce m-ar deranja?

— Oricum, nu trebuie să fii prea prietenoasă cu Frank, el este necăsătorit şi are reputaţie de cuceritor, iar într-o localitate mică aşa cum este Murchison, oamenii bârfesc destul de mult, este ocupaţia lor de bază şi n-aş vrea să aud vorbindu-se lucruri neplăcute despre tine. Ca soţie a mea…

— Dar nu sunt soţia ta! am exclamat eu supărată şi toate capetele din aeroport s-au întors spre mine. Nu sunt de ajuns câteva vorbe pentru a face soţie dintr-o fată, chiar dacă sunt spuse de un preot. Poate că în faţa lumii sunt doamna Fraser, dar pentru mine voi fi tot Kirsty MacTaggart până la moarte!

Capitolul 3

Nu văzusem niciodată un avion de aproape, era primul meu contact cu un asemenea monstru care după multe ore de călătorie ne duse atât de departe de ţinuturile mele natale, tocmai de cealaltă parte a lumii. Am zburat multe ore, am făcut şi escale în aeroporturi pentru refacerea rezervelor de combustibil, apoi iar am zburat, plictisindu-ne de atâtea ore de stat în avion. Am făcut escale la New York, San Francisco, Honolulu şi în Fiji şi deodată m-am trezit la Sydney care apăru în faţa ochilor noştri, cu zeci de acoperişuri roşii şi verzi, cu clădirea nouă a operei şi pista de curse unde Fraser şi amicii lui se adunau la un fel de

Ascott şi Derby în variantă australiană. Iar Sydney nu era capătul călătoriei noastre. Noi şi o doamnă care stătuse în faţa noastră în avion, ale cărei glezne se umflaseră teribil în timpul călătoriei, am fost primiţi de cei de la vamă care ne puseră multe întrebări şi ne dădură ceva de mâncare care ne produse indigestie.

— Asta se mănâncă la voi, în Australia? l-am întrebat pe Fraser.

— Nu, de obicei mâncarea este mai bună, mormăi el.

— Important este că am ajuns, zise domnişoara Rowlatt, ocazie cu care i-am aflat numele. Ne aflăm pe coastă acum. Trebuie să vii o dată în vizită la noi, vei fi încântată de ce vei vedea. Poţi s-o aduci şi pe Mary dacă doreşti.

— Este departe de Murchison? Cât despre Mary, nu ştiu ce fel de fată este, n-am cunoscut-o încă.

— Şi ai vrea să-ţi spun eu câte ceva despre ea? se oferi femeia.

Eu am roşit încurcată, dar interlocutoarea mea a şi început să vorbească.

— Este la fel ca toţi cei din familia Fraser, numai că este mai hotărâtă decât toţi.

Mi s-a părut nepoliticos să mai pun şi alte întrebări.

Andrew îmi dăduse toate informaţiile de care aveam nevoie, iar restul puteam să-l aflu şi singură. Cu toate acestea, nu m-am putut stăpâni să nu întreb:

— Doamna Fraser vine des la Mirrabooka? Domnişoara Rowlatt deveni brusc foarte serioasă.

— Nu prea. Trebuie însă să-ţi spun, draga mea, că acum tu eşti doamna Fraser. Soţia lui Andy va fi mai presus de văduva lui Donald, care a creat atâtea probleme.

Eu am zâmbit încurcată căci înţelesesem numai pe jumătate spusele ei.

— Draga mea, suntem cu toţii atât de fericiţi că Andy s-a însurat şi mai ales că a făcut-o brusc. Ni se pare foarte romantic! Ce zici, eşti fericită?

Am roşit şi desigur am minţit-o:

— Da, sunt foarte fericită!

Femeia m-a privit lung, dar n-a mai spus nimic. N-a mai spus nimic faţă de mine, dar reproşurile ei i s-au adresat soţului meu, cu oarecare vehemenţă.

— Andy, cum ai putut să faci asta? Nu se va înţelege defel cu Margaret şi tu ştii asta prea bine!

— Nu subestima tenacitatea scoţienilor, i-a replicat el.

Domnişoara Rowlatt oftă:

— Margaret spunea că intenţionează să vină la Mirrabooka, imediat ce te vei întoarce.

— Mulţumesc pentru informaţie, zise Fraser puţin descumpănit de ceea ce aflase.

Domnişoara Rowlatt îi puse o mână pe braţ.

— Trebuie să ai mare grijă de Kirsty, Andy! Nu ştiu cum i-ai sucit minţile şi ai făcut-o să te urmeze, dar fiind atât de drăguţă şi delicată, cred că va fi o pradă uşoară pentru Margaret! Fii cu ochii în patru, ai grijă de soţia ta!

Soţul meu ridică privirea şi mă văzu apropiindu-mă.

— Kirsty este soţia mea, voi avea toată grija necesară.

Le-am zâmbit apropiindu-mă de ei, iar soţul meu mi s-a adresat în galeză, ceea ce m-a făcut să lăcrimez:

— Îţi este deja dor de casă, draga mea?

— Poate că aşteptarea mă face să simt mai mult ca oricând dorul de casă, am spus eu.

— Ştii ce s-a întâmplat cu soţia lui Lot, nu?

— Vâlceaua pe care am lăsat-o în urmă s-ar simţi flatată de comparaţia cu Sodoma şi Gomora, am răspuns eu.

— Nici Murchison nu este ţinutul în care curge numai lapte şi miere, adăugă el.

— Nici vorbă! interveni şi domnişoara Rowlatt. La scurt timp după această discuţie sosi şi avionul care trebuia să ne ducă la Perth, aşa că ne-am îmbarcat. Cu un aer uşor disperat ne-am suit iar în avion exasperaţi, căci asta nu mai era viaţă, să stai mereu în aer fără posibilitatea de a-ţi întinde comod picioarele. Domnişoara Rowlatt continuă să se plângă de picioarele care i se umflaseră peste măsură, dar eu am dormit cam tot timpul, cu toate că am călătorit numai ziua. De fapt, nu mai ştiam dacă era zi sau noapte. În cele din urmă, după vreo şase ore de zbor, avionul începu să coboare şi după ce se lăsă scara am fost întâmpinaţi de o mulţime de oameni care voiau să vorbească cu soţul meu, să-i ureze bun-venit. Nu le-a păsat că eram amândoi epuizaţi. Am fost sărutată de sute de ori atât de femei cât şi de bărbaţi, iar cei prezenţi râdeau şi făceau glume pe seama faptului că Andy reuşise să mă ia de nevastă la o zi după ce ne cunoscuserăm.

— Ei, n-a fost chiar aşa, am protestat eu.

— Ba, chiar aşa a fost, zise Andrew, am văzut-o, am plăcut-o şi o voi iubi mereu, zise el.

— Chiar aşa? se amuzară cei prezenţi.

Cum îndrăznise oare să citeze cuvintele lui Robert Bums, fără nicio rezervă? m-am mirat eu plină de indignare. Oare nu ştia că sunt sacre?

— Ne-am cunoscut chiar în ziua în care a murit tatăl meu, le-am explicat eu.

Cei prezenţi deveniră brusc foarte gravi.

— Lui Margaret n-o să-i pice prea bine, se auzi la un moment dat o voce din mulţime.

— Ţine-ţi gura, amice! îi recomandă un altul privindu-l pe soţul meu.

— Da, este adevărat, nu-mi pică prea bine, zise o femeie care se îndrepta spre grupul nostru. Avea o voce cam dogită, dar se îmbrăcase cu haine foarte frumoase şi costisitoare, aşa cum purtau poate doar actriţele de la Londra. Nu era genul de femeie care să-şi exteriorizeze sentimentele. Stătea neclintită acolo, cu gleznele ei surprinzător de subţiri şi de elegante, cu picioarele lungi încălţate în ghete elegante, cu un lustru castaniu. Purta o jachetă şi o fustă din tweed, cu tot felul de flecuşteţe de bijuterii atârnate la gât. Nu arăta mai mult de treizeci de ani, deşi sunt sigură că avea mai mult.

— Bine ai venit, Andy! zise ea în bătaie de joc.

— Bine te-am găsit! Dar ce cauţi aici? o întrebă Andrew.

— Cum, ce caut? Am venit şi eu ca toată lumea să-ţi întâmpin mireasa! Mă interesează în mod deosebit, mai ales că vine de pe meleagurile mele!

Eu am înghiţit în sec şi am fost cuprinsă brusc de o stare de nelinişte. Nu-mi imaginam că o asemenea persoană sofisticată provenea din vâlceaua în care mă născusem eu! Oricum, evoluase mult de când Donald Fraser, din Perth, Australia, o luase de nevastă!

— De ce te-ar interesa pe tine căsătoria mea? zise Fraser uimit.

— Nu gândeşti prea mult, dragul meu! Chiar dacă suntem în proces şi vrei să-mi iei bucuria de a-mi creşte singură fiica, nu-mi poţi interzice să am legături cu propriul meu copil. Iar femeia pe care ai adus-o acum cu tine mă interesează în mod deosebit, vreau să văd şi eu cine mi-a luat locul.

Eu am fost foarte şocată.

— Nu vă gândiţi la aşa ceva, doamnă Fraser! N-aş face

asta!

Femeia se întoarse spre mine. Mi-am înălţat şi eu capul şi am privit-o în ochi, amintindu-mi că ea nu era decât Margaret Cameron, care provenea din aceleaşi locuri umile în care mă născusem şi eu! Avea părul negru, ca majoritatea scoţienilor, iar ochii de culoarea cerului.

— Sper că ţi-ai adus şi pledul cu care continuaţi să vă înveliţi prin zonele alea, altfel o să îngheţi de frig pe aici!

Mi s-a făcut dintr-odată ruşine pentru că ea lăsase să-i scape în public ceva atât de vulgar.

— Cred că este vina dumneavoastră, pentru că nu l-aţi ales pe cel mai indicat dintre bărbaţii familiei Fraser, doamnă, Andrew nu şi-ar lăsa soţia să îngheţe.

Margaret se întoarse ameninţător spre soţul meu.

— Andrew, o laşi să spună tot ce-i trece prin cap?

— Tu ai provocat-o, Margaret, zise el foarte calm.

Margaret Fraser se răsuci pe călcâie cu un aer ameninţător.

— N-o să te iert prea uşor pentru vorbele tale, mititico! O să ţi-o plătesc cumva!

Am lăsat-o să ţipe în continuare pentru că nu-mi plăcea să mă cert cu nimeni şi m-am apropiat de soţul meu, cu oarecare rezervă însă, pentru că nu-mi era soţ cu adevărat şi nici nu avea să-mi fie. De fapt, mă temeam pentru că nu ştiam ce gândea. El însă, era mândru de reacţia pe care o avusesem.

— Kirsty, zău că meriţi o băutură reconfortantă, mi-a plăcut atitudinea ta!

— Nu merit nimic şi chiar regret ce am spus, iar dacă va trebui să-mi cer scuze, o voi face. Femeia asta are dreptul să se ocupe de fiica ei.

Cei de faţă începură să şuşotească, iar eu am roşit. Soţul meu îmi mângâie obrazul cu mâna, gest la care nu m-aş fi aşteptat.

— Dacă tot trebuie să se ceară scuze cuiva, aceea vei fi

tu, draga mea! Aşa că lasă la o parte conştiinţa ta de puritană şi hai să bem o bere pentru că am ajuns cu bine acasă, zise el.

Am încercat să beau din băutura aceea rece pe care prietenii lui şi-o turnau realmente pe gât, dar nu-mi plăcu de loc.

— Ai vrea să bei altceva? mă întrebă Andrew grijuliu.

— Un strop de whisky cred că mi-ar prinde bine, am spus eu.

Curând, ne-am pus în mişcare îndreptându-ne spre un motel unde aveam să ne petrecem noaptea, şi am observat cu disperare că amicii lui nu dădeau semne de plecare. Numai domnişoara Rowlatt îşi luă rămas bun de la noi căci pleca spre Geraldton. Am dormit bine toată noaptea, iar dimineaţa am constatat că soţul meu era pregătit de plecare, căci amicii lui îi aduseseră şi maşina cu care urma să străbatem drumul spre Murchison, ţinta finală a călătoriei noastre. Maşina căreia îi spunea „hârbul meu” era plină de praf şi avea aerul unui veteran dintr-o armată în retragere. Eu stăteam alături de Andrew şi mă bucuram de această nouă formă de transport care-mi permitea să văd mai multe. În timpul acestui drum am aflat că la Murchison soarele strălucea aproape tot timpul anului. Toată dimineaţa am străbătut ţinuturi în care nu creştea decât porumbul. Am făcut prima escală la New Norcia, o mănăstire Benedictină fondată în 1846 de părintele Rosenda Salvado care a devenit primul episcop de Australia, despre care unii spuneau că era chiar sfânt. Mănăstirea se afla pe malul unei lagune, unde vegetaţia creştea luxuriant şi unde ne-am putut bucura de umbra şi liniştea locului.

Am plecat pe la amiază şi drumul a devenit foarte bun, după cum spunea Andrew, căci era asfaltat cu bitum. Era foarte bine căci soţul meu era obişnuit cu astfel de drumuri de parcă toată viaţa ar fi condus numai prin aceste zone. Pe

la ora cinci am ajuns într-o localitate care se numea Wubin, dincolo de care se sfârşiră culturile de porumb. Ne-am oprit ca să punem benzină „hârbului" şi privind pe harta lui Andrew am aflat că urma să părăsim drumul spre Geraldton şi s-o luăm pe autostrada de Nord care se derula pe opt sute de kilometri în faţa noastră, printr-un ţinut plin de mizerie. Îţi trebuia multă îndemânare ca să conduci pe un astfel de drum. Dacă mergeam prea încet, călătoria devenea un adevărat chin, căci roţile maşinii se afundau în noroaie. Dar dacă parcurgeam drumul cu viteză, maşina sălta peste gropi fără a le simţi. Era ceva foarte bine ştiut de soţul meu, aşa că ne-am avântat înainte cu sufletele într-o stare foarte bună, lăsând civilizaţia în urma noastră.

Căzu întunericul înainte ca noi să începem să ne facem probleme că nu vom avea unde dormi. De pe hartă am aflat că prima localitate era Paynes Fiind, la nouăzeci de kilometri de Wubin.

— Vom ajunge la Mirrabooka în noaptea asta? am întrebat eu, căci abia îmi mai puteam ţine ochii deschişi.

— Nu cred, răspunse Andrew. O să ne oprim imediat ce răsare luna. Andrew îmi acordă unul dintre rarele lui zâmbete. Astfel vei cunoaşte viaţa din Australia!

— De obicei ăsta este drumul pe care-l parcurgi?

— Merg foarte des cu avionul, admise el. Dar de data asta cred că o să las să treacă vreo lună înainte de a mai pune piciorul într-un avion.

— Nu este niciun hotel pe aici? l-am întrebat eu. Andrew mormăi ceva cum că hotelul era foarte primitiv şi că prefera să mă scutească de o asemenea experienţă. Scoase sacii de dormit din spatele „hârbului" şi, cu mişcări foarte sigure, aprinse imediat un foc la care începu să pregătească de mâncare.

— Nu mi se pare normal ca tu să găteşti pentru mine, am spus, luându-i tigaia din mână.

— Noi, cei de pe aici, suntem obişnuiţi să ne descurcăm

singuri.

Dar eu nu i-am permis asta. După ce i-am luat tigaia din mână am încălzit carnea de cangur dintr-o conservă, apoi după ce am mâncat, am curăţat cât am putut de bine farfuriile, deşi nu prea aveam apă.

— Ce zici de un ceai? sugeră Andrew. Şi întrucât eu mă aflam deja în sacul de dormit, îl pregăti singur. Am sorbit o gură şi cu ochii aţintiţi spre stele, am adormit.

A doua zi dimineaţă, el a strâns sacii de dormit şi i-a aruncat în portbagaj, am stins focul şi cu o ultimă privire spre locul în care poposiserăm peste noapte, ne-am continuat drumul. Fusese un scurt interludiu înainte de a mă confrunta cu dura realitate de a fi doamna Fraser la Mirrabooka. Am traversat muntele Magent, despre care Fraser spunea că este destul de aproape de casa lui, apoi un vechi centru minier, Big Bell, pentru ca, la un moment dat, pe când ne aflam într-un loc care părea pustiu, Andrew să-şi dea pălăria pe spate şi să-mi spună plin de bucurie:

— Ei, doamnă Fraser, asta este Mirrabooka, am ajuns acasă! De acum înainte tot ce vezi cu ochii ne aparţine!

M-am uitat curioasă în jur dar n-am văzut decât copaci, aşa cum fuseseră pe tot drumul pe care-l parcursesem.

— Mi se pare un ţinut foarte... arid, găsii eu cuvântul potrivit. Nu mi-am putut ascunde dezamăgirea din glas.

— Ai dreptate, zise soţul meu, dar curând vei vedea şi altceva în afara acestor copaci şi a prafului. El începu să-mi explice diferitele feluri de copaci care creşteau în zonă: stejari, plopi, pini, santal şi alte varietăţi, unele dintre ele noi pentru mine. Îmi arătă atunci o varietate de copac, o raritate chiar şi aici, la Murchison. Avea trunchiul alb şi frunzele cu trei ramificaţii, iar florile erau o minunăţie care dura destul de mult. Interesant era faptul că acest copac nu avea frunze şi flori în acelaşi timp.

— Ei, ce părere ai acum despre ferma mea? Nu ţi se pare altfel?

Am încercat să-i spun ceva care să-i facă plăcere, dar mi-a fost cam greu căci ceea ce vedeam nu mă entuziasma. El mă studie cu o privire gravă şi cred că în momentele acelea nu ştia ce să facă cu mine.

— Patru ani trec repede, am reuşit eu să îngaim.

— Depinde, murmură el.

— Oh, îmi amintesc cum îmi doream să fiu liberă când eram în ţinuturile mele, dar nu puteam fi pentru că tata era mereu bolnav şi trebuia să-l îngrijesc.

— Iar acum vei considera Mirrabooka o nouă închisoare?

— Nu sunt chiar atât de exagerată! am recunoscut eu. Dacă ar trebui să mă întorc în Scoţia mi-ar părea rău după aceste ţinuturi, dar acum, nu tânjesc decât după merele zemoase şi moi care creşteau în livada noastră. Andrew mă privi amuzat.

— Cred c-o să-ţi pot aduce nişte mere de la Homestead şi o voi face personal, promise el.

În acel moment n-am mai simţit răceala pe care mi-o transmitea el de obicei, Andrew mi s-a părut mult mai apropiat şi m-am gândit că aş putea ajunge chiar să iubesc aceste ţinuturi.

— Mi-am imaginat că nu vom mânca nimic altceva în afară de carne de oaie, m-am confesat eu.

— O, nu, nici vorbă! în congelator avem de toate. Chiar şi curcan, şunci făcute în casă, peşte de la Geraldton!

— Şi mere! am spus eu râzând.

— Da, chiar şi mere, confirmă el, în special mere.

Capitolul 4

Această Mirrabooka era ca un regat pe care domnul Fraser îl conducea cu multă uşurinţă, dar până acum nu avusese o consoartă care să se ocupe de treburile gospodăriei, căci el îşi petrecea vremea mai mult în afara casei. Lucrurile fuseseră altfel, mi-a spus el, pe vremea când trăia mama lui, dar după moartea tatălui lui aceasta se recăsătorise şi nu mai venea decât foarte rar în vizită la Murchison.

Casa avea un singur etaj, dar o mulţime de încăperi, cu mobilă extrem de frumoasă, adusă de fraţii Fraser din Scoţia. Exista aer condiţionat, congelatoare, toate dotările necesare unei bucătării moderne pe care eu nu-mi imaginasem că le-aş putea avea vreodată.

— Cred că ar fi cazul să te iau în braţe şi să te trec pragul, îmi spuse Andrew tocmai când mă aşteptam mai puţin.

— Nu ştiu dacă trebuie să respectăm tradiţia, mai ales aici unde nu ne vede nimeni, am spus eu.

— Păcat, răspunse el înăbuşindu-şi un zâmbet. Răcoarea plăcută a aerului condiţionat mă făcu să pot respira din nou. Chiar dacă afară soarele şi cei din familia Fraser mă puteau strivi, în interior mă simţeam foarte bine.

— Te-ai întors, aşadar! se auzi vocea unei fete care intrase în încăpere.

— Da, şi mi-am adus şi soţie, replică Andrew. Fata începu să râdă.

— Da, am auzit despre ea! Mama spunea că nu este deloc potrivită!

— Marry, o admonestă Fraser pe un ton pe care nu-l mai auzisem şi pe care n-aş mai fi vrut să-l aud vreodată.

L-am mustrat printr-o privire mai dură, cu ochii aţintiţi asupra feţei frumoase care intrase. Căci Mary Fraser era o frumuseţe cu părul roşu, des întâlnit la scoţience, şi mi s-a

părut normal acum când am văzut-o, ca el să şi-o dorească alături. Nu mi-am putut dezlipi privirile de pe figura ei vie, intens marcată de prezenţa acelor ochi verzi, frumos conturaţi.

— Tu trebuie să fii Mary Fraser. Eu sunt Kirsty MacTaggart.

Fata nu-mi zâmbi din primul moment, dar întrucât era în firea ei să fie plăcută şi deschisă, cedă tentaţiei, cu toate instrucţiunile pe care, probabil, le primise de la mama ei.

— Kirsty MacTaggart? repetă fata.

— Kirsty Fraser, preciză Andrew.

— Nu mă deranjează MacTaggart, este numele meu cu care m-am născut şi care mi se potriveşte de minune.

Mary izbucni în râs.

— Aşa este. Mi se pare totuşi ciudat că te tragi din acelaşi loc ca şi mama mea, nu aveţi nimic în comun.

Am ridicat din sprâncene.

— Acelaşi lucru se poate spune despre tine şi domnul Fraser!

Mary se arătă intrigată.

— Domnul Fraser! repetă ea. Mă amuză cum ţi se adresează soţia ta, Andrew, dar trebuie să recunosc că se potriveşte cu felul tău autoritar de a rezolva totul. Poate că vrei să-ţi spun şi eu tot aşa?

Andrew ne privi pe amândouă.

— Să nu îndrăzneşti cumva! Oricum, Marry, aş vrea să ştii că soţia mea este o tânără cu maniere alese, faţă de care aş vrea să te comporţi cât mai frumos.

— Adevărat, numai că mama nu crede asta.

— Nu-mi dau seama ce m-a făcut să mă adresez nepoliticos mamei tale. Desigur, îi voi cere scuze, când va veni pe aici.

— Să vină aici, spui?

— Da, aşa a promis.

— Şi tu o să-i permiţi?

— Sigur că da, trebuie să te viziteze. Ce te face să crezi că i-aş refuza asta?

Fata ridică din umeri.

— Nu este un personaj prea îndrăgit aici, la Murchison. Este obsedată de ideea că lumea vrea s-o dea la o parte!

— Prostii, am zis eu. E mama ta. Nu este ăsta un motiv destul de puternic pentru a te vizita când doreşte? Mama ta va fi binevenită oricând în această casă, atâta timp cât eu sunt stăpână aici.

Mary se decise să-mi arate casa. Mă duse mai întâi în dormitorul care fusese al părinţilor lui Andrew.

— Sper că veţi dormi aici, spuse ea. Le-am cerut servitorilor să ducă bagajele chiar aici, după ce însă vei vedea toată casa.

Eu am privit-o fără a clipi.

— Aş prefera să nu dorm în aceeaşi cameră cu Andrew.

— Nu ştiu ce va spune el de asta!

Desigur, m-am lăsat prinsă în cursă de data asta, căci nu m-am putut abţine, din curiozitate, bineînţeles.

— De ce?

Fata începu să râdă.

— Nu ştii nimic despre Andy? Era cea mai bună partidă din tot ţinutul, probabil că multe fete îl vor plânge acum că s-a însurat. Fetele se ceartă pentru ca să danseze măcar odată cu el!

— De ce, nu prea sunt bărbaţi pe aici, prin Murchison?

— Dumnezeule! Este o aşezare de mineri. Sunt mai mulţi bărbaţi decât femei! Dar niciunul nu arată ca Andy şi mai ales, niciunul nu are banii lui!

— Este chiar atât de bogat?

— Foarte! Dar nu numai pentru asta. Deşi pare tipul de bărbat tăcut, este un cuceritor, cred că nu i-a scăpat niciuna de pe aici.

Eu am înghiţit în sec.

— Probabil că se spun multe pe seama lui! M-am gândit

în momentul acela că probabil şi lui îi fusese destul de greu să trăiască sub acelaşi acoperiş cu fata pe care o iubea, fără ca să provoace suspiciuni asupra sentimentelor lui.

Mary Fraser îmi arătă şi restul casei şi am rămas uimită de luxul acesteia, de rafinamentul lucrurilor. Am ales dormitorul cel mai apropiat de camera lui Andy. Era o încăpere frumoasă, nu foarte mare, dar cu mobilă care mi se potrivea, iar patul, să nu mai vorbim, era atât de confortabil! Aveam acolo şi un birou sculptat, multe cărţi, ceea ce fu o adevărată revelaţie căci nu mă aşteptam ca aceşti aborigeni să cunoască plăcerea lecturii.

Dar Mary nu era de acord cu alegerea mea, aşa că-l întrebă pe Andy:

— Kirsty sforăie? Andy o privi încurcat.

— Nu, nici vorbă.

— Atunci, nu pot să înţeleg, de ce n-o convingi să…

— Marry, nu este cazul să te preocupe lucrurile pe care nu le înţelegi, îi reproşă el.

— Dar nu sunt un copil, chiar dacă mă tratezi astfel!

— Un adult ar fi ştiut să-şi vadă de treburile lui!

— O să ţin minte, îl ameninţă fata.

— Nu are sens să vă certaţi din cauza mea, i-am potolit eu. Mi-am ales singură camera şi gata!

— Dumnezeule, zise Mary, n-aş fi crezut că Andy îi va permite soţiei lui să aibă cameră separată şi mai ales, să-i spună ce are de făcut!

Am privit-o amândoi, uluiţi de revolta ei.

— Nu aşa stau lucrurile, Mary, eu nu-i spun lui Andy ce are de făcut, am zis eu privindu-l pe Andy în speranţa că voi primi ajutor din partea lui.

— Nu ne crea probleme, Mary, abia am venit şi suntem foarte obosiţi de pe drum, îi spuse el pe un ton mai blând de data asta.

— Îmi cer scuze, zise copila, biata Kirsty, ar fi trebuit s-o prevină careva!

— Vrei să spui că n-ai făcut-o tu deja?

— I-am spus că eşti cam afemeiat! Dar nimic mai mult!

— Şi ar mai fi fost ceva de spus? întrebă Andy.

— Vă rog să încetaţi, am intervenit eu, nu este politicos să discutăm viaţa sentimentală a lui Andy.

Fata începu să râdă.

— Andy, cred că ţi-ai făcut un bine însurându-te cu Kirsty!

Andrew mă privi lung.

— Şi eu încep să cred asta.

Dintr-odată, m-am simţit ca o intrusă căci nu cunoşteam amănunte legate de ceea ce vorbeau cei doi. De fapt, sosirea mea în casa lor fusese un eveniment deosebit care pe mine, trebuie să recunosc, m-a şocat. Casa fusese elementul surpriză. Era atât de elegantă, modernă, cu tot confortul. N-aş fi crezut că în mijlocul unui deşert, aşa cum era acest ţinut, putea să existe o casă la asemenea standarde ridicate. Mary îmi spuse că pentru cină se schimbau totdeauna cu haine adecvate. Mie mi se păru puţin cam ciudat să iau masa îmbrăcată în toalete pretenţioase, cu lumânări pe masă şi argintărie, când afară nu exista decât spaţiul acela gol şi oile. Tata ar fi numit asta vanitate, dar eu nu eram sigură dacă era aşa ceva. Mi se părea un lucru plăcut ca toată familia să se reunească la cină, iar membrii ei să se străduiască să arate corespunzător.

Iar mâncarea în sine fu o altă surpriză. Am început cu supă, urmată de friptură de miel şi legume. Andrew a terminat cina cu prăjituri şi biscuiţi, dar eu şi Mary am mâncat numai fructe proaspete. Spre uimirea mea, Andrew luă un măr pe care-l curăţă de coajă, îl tăie în patru şi mi-l întinse.

— Merele australiene sunt vestite pentru savoarea lor.

Am mâncat mărul, pe deplin conştientă de prezenţa lui Andy. M-am uitat la el ca şi când n-aş mai fi văzut vreodată

un bărbat în viaţa mea, cât despre gustul mărului, nu ştiu ce să spun, nu l-am simţit!

Prima noapte petrecută la Mirrabooka fu întreruptă brusc de intrarea intempestivă a lui Mary în camera mea.

— Trezeşte-te! spuse ea. S-a crăpat de ziuă şi vreau să mergem călare să văd cum aduc oile.

— Să mergem călare? am repetat eu încă sub imperiul somnului. Dar eu nu ştiu să călăresc, ar fi mai bine să te duci singură.

— Hai, Kirsty, o să înveţi repede, nu este greu să te ţii în şa! Oricum, mai curând sau mai târziu o să trebuiască s-o faci!

— Prefer s-o fac cât mai târziu, i-am răspuns eu.

Nu aveam nici îmbrăcămintea necesară şi nici chef să părăsesc patul aşa de devreme.

— O să-ţi împrumut eu o pereche de pantaloni, insistă Mary. Pe aici toată lumea poartă jeanşi, aşa că trebuie să te conformezi!

Am îmbrăcat în cele din urmă o pereche de jeanşi de-ai ei şi uitându-mă în oglindă am observat că nu-mi veneau rău, dar nu ştiu de ce mă jenam să apar aşa în faţa oamenilor. Andrew îmi aruncă o privire în care mi se păru că citesc admiraţie.

— Arăţi foarte bine astăzi! O să te ajut să urci pe cal şi să te bucuri de spectacolul pe care-l constituie ziua de astăzi! Nu trebuie să speriem oile prin vreo mişcare bruscă, îmi spuse el.

— Eu o să aduc caii, se oferi Mary.

— Te rog s-o faci, zise Andrew. Ce cal îi dăm lui Kirsty?

— Mă gândeam la Birrahlee.

— Da, e un cal mai liniştit. O s-o ajut eu să încalece.

Calul mi se păru foarte mare, căci stând în picioare nu puteam privi peste el. Aş fi vrut să pot refuza acest animal cu ochii atât de mari, sălbatici, cu nările fremătând.

— Va dura puţin până îl vei cunoaşte, îmi spuse Andrew.

Încearcă să-i vorbeşti, să se obişnuiască cu timbrul vocii tale. Nu te grăbi niciodată când este vorba de un cal. Viaţa ta poate depinde de el, aşa că trebuie să ajungeţi să vă contopiţi la un moment dat.

I-am luat vorbele în serios. Am bătut calul încetişor pe coamă şi l-am lăsat să mă miroasă cu nările lui mari, pe umăr. Andrew îmi puse frâul în mână arătându-mi cum să-l folosesc. Îmi arătă cum să pun şaua pe cal, apoi mă ajută să încalec, sprijinindu-mi piciorul în mâinile lui. Eram atât de departe de pământ!

— Ar fi mai bine să mergi numai prin padoc, la început, mă sfătui Andrew.

Am dat pinteni calului, acesta lovi pământul cu copitele, iar mie mi se păru că mă aruncă la fiecare pas. M-am gândit că trebuie să-i mai dau drumul la frâu aşa cum văzusem într-un film. Reacţia lui Birrahlee fu total neaşteptată. Dădu urechile pe spate şi o porni în viteză înainte, trecând în goană pe lângă Andrew şi Marry. Am închis ochii, rugându-mă la Dumnezeu să mă pot ţine în şa, să nu mă fac de ruşine în faţa lui Andrew căzând cât eram de lungă. Cu toată teama pe care o simţeam am ajuns totuşi să mă bucur de senzaţia aceea grozavă pe care mi-o dădea viteza calului şi faptul că acesta nu mă aruncase la pământ, cum m-aş fi aşteptat. L-am atins cu călcâiele şi m-am bucurat când a prins viteză şi mai mare.

— Trage de hăţuri! strigă Andrew din urma mea. Am făcut ce mi-a spus, dar nu fără părere de rău. Calul s-a oprit brusc, apoi Andrew şi Mary ne-au prins din urmă.

— Parcă nu ştiai să călăreşti, nu?

— N-am mai făcut-o până acum, dar întrucât n-am fost aruncată la pământ consider că este un semn bun.

— Asta înseamnă c-o să poţi participa şi la cursele de cai pe care le organizăm aici, la Mirrabooka, zise Mary foarte entuziasmată.

— Pot participa şi femeile? am întrebat eu curioasă.

— Toată lumea ia parte la ele, fu răspunsul lui Andrew.

— Andy, nu mai ezita, nu vezi că soţia ta este nerăbdătoare s-o facă? interveni Mary.

— În acest caz, se vede că a sosit timpul să participe şi un Fraser la ele!

Acest Fraser era un MacTaggart, mi-am spus eu.

Capitolul 5

Oile erau aduse la tuns din toată Mirrabooka. Râurile de lână luau apoi drumul padocurilor spre a fi depozitate, apoi vândute pe bani foarte mulţi, după cum spunea soţul meu. Tocmai acesta fusese spectacolul pe care Mary nu voise să-l pierd. Ea-mi urmări figura plină de încântare, căci asistam la un asemenea spectacol pentru prima dată în viaţă.

— Averea familiei Fraser s-a născut din blana acestor animale, îmi spuse ea. Minele de aur şi cele de cărbune sunt numai un paleativ.

Eu rămăsesem fără grai şi urmăream cu ochii mari revărsarea aceea de oi care se adunaseră pe văi, unde oierii le ţineau blocate, încât, văzut de la distanţă, totul arăta ca o mare mişcătoare. Am crezut că nu voi uita niciodată zgomotele făcute de această masă de animale, care behăiau pe diferite tonuri...

— Acum începe greul! îmi spuse Marry. Cred că n-ai mai văzut atâtea oi laolaltă! O, Kirsty, sunt atât de fericită că Andy te-a adus aici! mai am şi eu cu cine să schimb o părere! Andy este un bărbat extraordinar, dar nu pot discuta orice cu el. Mă întreb câteodată de ce bărbaţii nu ne acordă mai multă atenţie, de ce nu sunt preocupaţi de sentimentele noastre? Cred că Andy ţi-a spus tot. Nu e prea uşor să fii tânăr. Nimeni nu te ia în serios, nimeni nu ştie ce vrei!

— Iar tu îl vrei pe el, din câte văd.

— Da, este adevărat, pe el îl vreau, spuse ea cu oarecare disperare în glas. Tocmai din această cauză a plecat atât de departe. Tocmai pentru ca eu să-l uit! Iar mama a făcut tot posibilul să mă îndepărteze de aici, de la Murchison.

— Poate se temea că vei suferi prea mult, i-am sugerat eu simţind brusc dorinţa de a rămâne singură căci mi se împăienjeniseră ochii de lacrimi.

Mary mă privi ironic.

— Mama nu-l prea înghite nici pe Andy, iar despre mine nu ştie mare lucru. Nu i-am spus ce simt pentru Andy şi l-am rugat şi pe el să se abţină de la orice comentarii, iar Andy este bărbatul care se ţine de cuvânt, tocmai de asta mă surprinde că ţi-a spus şi ţie. Dar oricum, bănuiesc că trebuia s-o facă. Pe mine nu mă deranjează că ţi-a spus, bănuiesc că n-o să râzi de mine pentru că m-am îndrăgostit de un bărbat mult mai în vârstă!

— Nu, n-aş avea de ce să râd de tine, fii liniştită.

— Mai trebuie să suport destule până împlinesc douăzeci şi unu de ani!

— Da, dar vor trece repede căci stai mereu în preajma lui, am subliniat eu. Patru ani nu înseamnă foarte mult. L-am îngrijit doi ani pe tata, dar nici n-am simţit cum a zburat timpul, iar apoi el a murit, lăsându-mă singură.

— De asta te-a luat Andy de nevastă? I-a fost milă de tine?

— Nu, cel puţin de asta sunt foarte sigură. Andy n-a spus niciodată că-i pare rău de moartea tatălui meu. De fapt, el avea propriile sale probleme, nu-i mai rămăsese timp şi pentru ale mele.

— Dar a găsit timpul necesar ca să te ia de nevastă, obiectă Marry.

— A făcut-o tot în interesul lui, i-am răspuns eu. Avea nevoie de o persoană feminină în casă pentru a te putea păstra pe tine.

Mary păli, iar pistruii se accentuară sub albul pielii.

— Asta ţi-a spus? reuşi ea să îngaime în cele din urmă. O, Andy, nu trebuia să ajungi până acolo!

Eu m-am mai uitat o dată spre mulţimea aceea de oi care se revărsase ocupând toată valea şi l-am întors pe Birrahlee spre casă.

— Vina, dacă tot trebuie să fie a cuiva, nu poate fi decât a mea, am spus eu plină de înverşunare. Nu trebuia să vin aici. Era mai bine să rămân în Scoţia!

— Kirsty, mă bucur că n-ai făcut-o! Ce s-ar fi întâmplat cu familia Fraser dacă nu veneai?

Am iubit-o din tot sufletul în acel moment. Nu puteam fi geloasă pe frumuseţea ei. Chiar dacă Mary Fraser îmi lua ceea ce începusem să iubesc, nu aveam s-o urăsc pentru asta.

Am ajuns singure acasă căci Andrew nu era de găsit, iar Mary m-a ajutat să descalec. Rămasă singură, m-am dus în camera mea şi m-am trântit aşa îmbrăcată pe pat.

— Un duş fierbinte ţi-ar face tocmai bine, zise Mary dând buzna în camera mea. Dacă-ţi este greu să te ridici o să-ţi fac un masaj, dar am mâini foarte grele, fii atentă!

Am ascultat-o, m-am îndreptat spre baie şi am lăsat apa caldă să-mi biciuiască zonele pe care le simţeam înţepenite. M-am simţit mult mai bine.

— Îmi mai povesteşti câte ceva despre tunsul oilor? Cât timp vor rămâne aici, în vale?

— Vreo două săptămâni, poate. Te vei sătura de asta, oricum, pentru că va trebui să gătim pentru toţi oamenii care s-au adunat aici.

— Mie îmi place să gătesc, am spus eu.

— Nu şi pentru zilieri, ăştia mănâncă nişte cantităţi industriale, bineînţeles de mâncare proastă.

— Înţeleg. Andy trebuia să-mi spună ce rol urma să îndeplinesc în gospodărie, desigur. Iar dacă-mi spunea la ce ore trebuie hrăniţi oamenii şi mai ales cu ce fel de mâncare, nu era o problemă pentru mine căci eram obişnuită cu munca grea, iar în bucătărie mă simţeam ca acasă. Şi ca să fiu sinceră, era mai bine să am ceva care să-mi ocupe temporar mintea, mai precis să pot scăpa de gândurile negre care începuseră să-mi dea târcoale referitor la cei patru ani cât trebuia să fiu doamna Andrew Fraser. Am început să mă ocup de terenul din faţa casei, pe care l-am plantat cu nişte flori minunate. Mary nu avu nimic împotriva felului în care alesesem să-mi petrec timpul şi, spre uimirea

mea, şi Andrew se arătă interesat, ba chiar fu de ajutor deviind o conductă de la piscină pentru ca eu să-mi pot uda florile ori de câte ori era necesar. Din fericire, la Mirrabooka aveam destulă apă. Atunci când au făcut prospecţiuni ale solului căutând minerale, au dat peste un izvor de apă la mare adâncime. Imediat a apărut o arteziană şi au instalat o moară de vânt care să aducă apa la suprafaţă. Dar apa nu diminua căldura aceea cumplită, uscată. Era un climat care făcea ca şi un abstinent să devină băutor serios de bere. Eu am băut-o numai ţinându-mă de nas şi după o vreme, chiar Andy a renunţat la a mă convinge că trebuia s-o beau. Andy continua să fie foarte amabil şi atent cu mine, dar distant. În fiecare seară stătea de vorba cu Mary, iar pe mine mă excludeau din aceste discuţii. Nu se mai spunea nimic despre faptul că Mary trebuia să locuiască cu mama ei, aşa încât am considerat că Andrew îşi atinsese scopul. Oricum, înţelegerea noastră fusese pe o perioadă de patru ani iar eu trebuia să-mi ţin cuvântul căci eram o MacTaggart. Aşa că m-am concentrat asupra grădinii mele. În patru ani vom avea o mulţime de flori care să fie darul meu pentru Andrew şi Mirrabooka.

Dar deodată, tot locul izbucni la viaţă. Cei care tundeau oile trebuiau să sosească în scurt timp. Andrew era ocupat cu aranjarea locului în care urmau să doarmă şi cu toate celelalte. Bărbaţii sosiră în camioane, iar eu şi Mary am ieşit să-i întâmpinăm. Aveau hainele murdare de grăsime şi feţele arse de soare. Vorbeau monosilabic şi nu prea se uitau la femei. Şeful lor păru sceptic la perspectiva că vor mânca hrană pregătită de o femeie.

— Dacă mi-aţi spune ce-aţi dori să mâncaţi v-aş putea pregăti ceva pe placul dumneavoastră, m-am oferit eu.

— Noi muncim din greu, doamnă, a spus unul dintre ei, aşa că atunci când mâncăm vrem să ne relaxăm, să nu trebuiască să ne ţinem gura, deci femeile nu prea au ce căuta printre noi.

— Bine, o să discut cu soţul meu ceea ce mi-aţi spus, m-am oferit eu.

Mi-a fost destul de greu să-l conving pe Andrew că voiam să fac ceva util, că aveam nevoie de muncă tot aşa cum oamenii aceia aveau nevoie de bani.

— Nu te-am adus aici ca să munceşti, zise Andrew.

— Dacă tot nu pot să servesc la masă, de ce n-aş putea să gătesc, cel puţin?

— Bine, consimţi Andrew. Dar dacă n-o să meargă să nu-ţi faci probleme, da?

Am ajuns astfel la un compromis. Zilierii fură serviţi la masă de către unul din oamenii lui Andrew şi fură destul de mulţumiţi, iar eu am avut ocazia să mă manifest în ale gătitului, pregătind acele feluri care ştiam că-i plăceau atât de mult lui Andrew.

— Cred că mâncarea ta a avut mare succes, zise Mary privind stiva de farfurii goale din faţa noastră. Andrew spunea că dacă oamenii sunt mulţumiţi de mâncare mai vin şi anul următor. Kirsty, te-am urmărit cu câtă grijă ai pregătit mâncarea oamenilor şi cred că pui prea mult suflet în ceea ce faci.

— De ce spui asta, Marry?

— Am mai observat că nici nu îndrăzneşti să respiri dacă ştii că nu-i face plăcere lui Andy. Cred că ar trebui să fii ceva mai egoistă.

— Dar nu fac altceva decât să-i acord lui Andy importanţa pe care trebuie s-o aibă un soţ.

— Şi cu tine, cum rămâne? Cu viaţa ta, cu dorinţele tale. Ce obţii tu de la el?

— Tu ce-ţi doreşti de la viitorul tău soţ, Marry?

— Dragostea, dar mai ales banii lui.

Fata izbucni în râs şi am râs şi eu cu ea. Aşa era felul ei de a fi, nu putea sta serioasă prea mult timp.

— Desigur, mai am nevoie de numele, atenţia şi protecţia lui.

Fata căzu pe gânduri.

— Cred că mi-ar plăcea să-i port numele, deşi nu este unul prea sonor. Ţie ţi-a fost greu să renunţi la numele tău de fată?

— Trebuie să recunosc că da. Dar nu poţi fi o soţie adevărată dacă nu porţi numele unui bărbat, chiar dacă nu-ţi place cum sună.

Marry mă sărută pe obraz şi părăsi încăperea.

Andrew mă duse a doua zi să văd cum se tundeau oile. Rasele pe care le creştea el erau importate de la un prieten al lui din Noua Zeelandă. Mare parte din oile lui erau merinos, despre care Andrew îmi vorbi mult, insistând asupra blănii de calitate superioară. Mă gândeam mult în acele zile la muncitorii zilieri care duceau o viaţă destul de grea, fiind nevoiţi să rătăcească din stână în stână în căutare de lucru. Cei care tundeau oile aveau o muncă destul de grea aici, la Mirrabooka, dar mie îmi plăcea felul în care blana oilor cădea la pământ sub atingerea foarfecelui electric şi zăcea acolo până când veneau alţii s-o strângă. Aceşti oameni care tundeau oile trăiau numai prin munca lor. Căpătau sume mari de bani pentru rapiditatea şi îndemânarea pe care le dovedeau. O dată pe săptămână, de obicei spre sfârşitul acesteia, se duceau în cea mai apropiată localitate unde se înecau în bere, după care se întorceau spre dimineaţă la Mirrabooka, trezindu-i pe toţi cu gălăgia lor. Nu se amestecau niciodată cu muncitorii de la Mirrabooka. Aveau propria lor viaţă, mergeau din stână în stână, până ce le terminau pe toate. Ce făceau în restul anului, n-am aflat niciodată. Oile erau aduse la tuns şi ţinute până ce ei le scăpau de blana aceea deasă şi greoaie. După două minute, cam atât dura tunsul unei oi, bietul animal scăpa arătând foarte ciudat, dar părea mai curat ca înainte, după care se alătura celor care trecuseră deja linia care le separa de celelalte care-şi aşteptau rândul. Lâna era preluată la diferite intervale şi dusă la

nişte aparate care o sortau şi comprimau, după care o făceau baloturi pentru a fi mai uşor transportată.

— Unde vindeţi lâna asta? l-am întrebat eu pe Andrew, cu un interes brusc trezit.

— Înainte, o expediam la Londra, dar acum ne-am amenajat propria noastră piaţă, de fapt, o vindem prin intermediul unui agent local.

Lâna tunsă făcea ca podeaua să alunece sub picioarele noastre şi desigur n-am scăpat nici eu.

am fost la un pas de a-mi frânge gâtul, dacă un băiat care ducea lâna la sortat nu m-ar fi prins la timp.

— Vă rog să ne iertaţi, zise el. Dacă ştiam că există aici o doamnă atât de frumoasă, am fi fost mai atenţi. Încă o dată vă rugăm să ne iertaţi.

— Te-ai lovit cumva? întrebă Andrew îngrijorat. El mă prinse cu grijă de mijloc de parcă ar fi vrut să se asigure că nu mi se va întâmpla nimic rău. Desigur, imediat ce am ieşit, m-am eliberat din braţele lui. Bine că te-am scos de acolo, zise el uşurat, altfel se aduna toată suflarea de muncitori să-ţi ceară scuze.

Am tras aer în piept uluită de grosolănia lui. L-am privit supărată.

— Eşti conştient de ceea ce ai spus, Andrew Fraser? Ar trebui să afli că…

— Că nu eşti chiar o sfântă aşa cum vrei să pari? mă întrerupse el. N-ai avut nicio reacţie când ai văzut că salahorii s-au întors acasă beţi.

— Dar n-au făcut nimănui niciun rău cu asta, am protestat eu.

— De unde ştii?

Cum aş fi putut să-i explic că acasă, de sărbătoarea numită Ceilidh, toată lumea se aduna, cânta, făcea glume şi atunci orice bărbat se putea îmbăta fără probleme?

— Dar oamenii aceştia au muncit din greu, băutura a fost relaxarea lor.

— Şi asta crezi că le dă dreptul să te soarbă din ochi?

— Andrew Fraser! am exclamat eu.

— Bine, n-o să mai insist, dar nu uita că nici eu nu te scap din ochi căci acum eşti doamna Andrew Fraser de la Mirrabooka.

— Nu uit asta niciun moment!

Cu vorbele pe care i le-am spus, Andrew s-a întors şi a părăsit încăperea.

După câteva ore, un bărbat îşi băgă capul pe uşă, întrebând de Andrew.

— Cine îl caută? am întrebat eu.

— Ar face bine să vină cât mai repede, ca să nu se ajungă la crimă, doamnă!

— Mă duc să-l chem, am sărit eu, dând la o parte tigaia în care prăjeam nişte carne. Am alergat spre biroul soţului meu. Andrew, vino repede, sunt probleme! am strigat eu din uşă.

— Rămâi aici, îmi spuse el pe un ton care nu suporta contrazicere. Eu n-am îndrăznit să mă mişc de la birou până la întoarcerea lui. M-am aşezat pe scaunul pe care stătuse el şi am aruncat o privire peste acte. Erau toate legate de afacerile lui, de lâna pe care trebuia s-o vândă, de minele de aur, lucruri care n-ar fi trebuit să mă intereseze, dacă o hârtie care se afla într-un colţ, nu mi-ar fi atras atenţia. Era o scrisoare de la Margaret Fraser, scrisă cu cerneală neagră pe hârtie vernil.

„Dragul meu Andy.

Din ce-mi spune Mary, căsătoria asta a ta este cam ciudată! Cred c-ar fi bine să vin la Mirrabooka să constat cu propriii mei ochi. Nu vreau ca soţia ta să afle de sosirea mea, cred că oricum are destule pe cap!”

Am pus scrisoarea la loc tocmai la timp căci Andrew se întoarse, cu pumnii înroşiţi, cu un fir de sânge prelingându-

i-se din colţul gurii.

— Andrew, eşti rănit?

— N-a fost o bătaie în adevăratul sens al cuvântului. De fapt, m-a amuzat chiar! Privind spre birou alese scrisoarea lui Margaret şi-mi spuse: am vrut să ştii că Margaret poate sosi dintr-o clipă în alta.

— Ştiu, am recunoscut eu ruşinată, i-am citit scrisoarea.

— Cred că ştii cum trebuie să te porţi cu mine cât va fi ea aici.

N-am răspuns, ci m-am repezit spre bucătărie unde lucrurile nu erau aşa de complicate ca în restul acestei case.

Capitolul 6

Doamna Fraser a zburat de la Perth spre Cue chiar în ziua în care muncitorii au terminat de tuns oile. Andrew şi Marry s-au dus, desigur, s-o întâmpine la Cue. Mary fusese ciudat de tăcută toată ziua, iar eu mi-am făcut probleme din cauza ei.

— Cred că eşti bucuroasă s-o ai pe mama ta câtva timp alături, i-am spus eu.

— Nici vorbă, zise fata care stătea să plângă. De fiecare dată când vine aici mă face să mă cert cu Andy, zise ea cu disperare în glas.

— De data asta nu va mai fi aşa, am asigurat-o eu.

Fata încercă să zâmbească.

— O să încerci s-o opreşti, Kirsty?

— Crede-mă, voi face tot posibilul.

În momentul acela apăru Andrew şi discuţia noastră încetă. La scurt timp plecară, iar eu m-am întors la treburile mele.

Masa era pregătită când sosi Margaret, dar am aşteptat ca ea să-şi despacheteze bagajele. Coborâse din „hârbul" lui Andrew de parcă ar fi coborât din vreo limuzină. Dar ce să mai spun, i-am invidiat felul în care era îmbrăcată, coafura şi chiar manichiura.

— Bine te-am găsit, draga mea, mi se adresă Margaret.

— Fiţi binevenită la Mirrabooka, doamnă Fraser, i-am răspuns eu.

— Chiar eşti bucuroasă de sosirea mea?

Am încercat să mă controlez cât am putut de mult.

— Abia aşteptam să vă văd aici, la Mirrabooka, am repetat eu în speranţa că-i voi câştiga simpatia.

— Ce bine ştii să te prefaci, spuse Margaret şi plecă spre camera ei urmată de Mary care-mi aruncă o privire disperată. Amintirea prânzului pe care l-am luat atunci cu Margaret avea să mă urmărească toată viaţa.

— Mi-aţi rezervat acelaşi loc? întrebă ea de cum am intrat în salon.

— V-am aşezat la dreapta lui Andrew, i-am răspuns eu.

— Acolo este locul meu, interveni Mary.

— Se pare că ţi-ai luat sarcinile în serios, draga mea, mi se adresă Margaret. Te-ai obişnuit cu casă, nu?

— Nu ştiu ce să vă spun, am fost foarte ocupată, chiar de când am venit, cu asigurarea hranei pentru lucrătorii sezonieri, aşa încât nici nu ştiu cum a trecut timpul.

— Ai început deja să vorbeşti ca o nevastă de fermier, nu crezi?

— Eu? am întrebat încă o dată căci nu-mi venea să cred ce mi se spunea.

Mary interveni, aruncându-şi coama cea roşcată pe spate:

— Tot ce a aflat despre asta ştie numai de la mine, mamă. Este important pentru ea să ştie diferenţa dintre oile lui Andy şi merinosul australian.

— Dar tu, Mary, chiar trebuie să ştii asta, draga mea?

— Da, mi se pare chiar interesant.

— Eu consider că o tânără de vârsta ta ar trebui să aibă alte preocupări care ar fi fost departe de oile lui Andy, oftă Margaret. Când mai vii la Perth? Ai nevoie de toalete noi şi cred că nu ţi-ar strica să mai cunoşti şi nişte oameni civilizaţi.

— Ce vrei să spui, mamă?

— Este adevărat că şi eu am început de jos, draga mea, dar tatăl tău a fost un Fraser şi cred că trebuie să-i respecţi numele, comportându-te ca o adevărată domnişoară.

— Dar şi tata a fost fermier ca şi Andy.

— A fost mare diferenţă între ei, Donald a locuit tot timpul la Perth.

— Pentru că ai vrut tu asta! îi reproşă Mary.

Aş fi vrut ca Andrew să se întoarcă mai repede de la staulele pe care se dusese să le inspecteze.

— Povesteşte-ne despre John Macarthur, Mary, am rugat-o eu, neştiind ce să mai spun.

Figura feţei se lumină dintr-odată.

— Era ofiţer în corpul II de armată, începu ea. A început să crească oi prin 1794 şi a făcut nişte încrucişări de rase care au dus la rezultate foarte interesante, după care le-a împerecheat cu rasa merinos pe care a adus-o din Spania. A rezultat primul merinos australian, iar Frank Connor are multe astfel de exemplare la ferma lui.

Margaret se înroşi dintr-odată.

— Nu vreau să mai aud despre acest Frank! exclamă ea nervoasă.

Eu am respirat uşurată.

— Cred că-l cunosc! am exclamat eu, cu reală satisfacţie. A venit să ne vadă când am sosit la Londra.

— Nu mi-ai spus asta niciodată, sări Mary.

— Am uitat, am recunoscut eu ruşinată. Au fost menţionate atâtea nume atunci, încât le-am uitat.

Mary se lăsă în scaunul ei.

— Dar Frank ieşea în evidenţă, nu?

— Cred că da, am admis eu.

Spre marea mea uşurare, Andrew a intrat tocmai atunci şi s-a aşezat în capul mesei.

— Despre ce discutaţi, doamnelor? întrebă el plăcut impresionat de atmosfera în care ne aflam.

— Despre unul dintre amicii lui Mary, pe care eu nu-l găsesc potrivit pentru ea, mă refer la Frank Connor.

— Frank nu este aici, pentru a se apăra, Margaret, preciză Andrew.

— Nu contează unde se află acum, important este numai faptul că Mary se limitează la cunoştinţele de la Murchison, că nu are un cerc adecvat de prieteni, ca o tânără de familie bună.

— Dar Mary este o Fraser, şi trebuie să se simtă bine la Mirrabooka, insistă Andrew.

— Dar nu este necesar să cunoască personal fiecare oaie din turmele de aici, explodă Margaret. După ce se va căsători va avea un soţ care să se ocupe de aceste probleme. Nu la asta te gândeşti şi tu?

— Poate, zise Andrew.

Ce bine va fi pentru ei! mi-am spus eu. Se vor căsători doi Fraseri şi Andrew se va ocupa de averile lor reunite. Şi eu? Eu voi fi de mult plecată de pe aceste meleaguri, după ce-mi voi fi jucat rolul, oferind prezenţa feminină atât de necesară lui Andrew pentru a-şi putea păstra pupila la Mirrabooka.

— Tocmai asta aş vrea să preîntâmpin, zise Margaret, aş vrea ca fata mea să-şi administreze singură banii.

— Sau, mai bine să te ocupi tu de asta, Margaret, nu-i aşa?

— Exact. Donald avea nişte obligaţii faţă de mine, nu?

Andrew păli.

— Cred că ai cam exagerat când ai afirmat că Donald nu te-a luat în căsătorie.

— Dar ce relevanţă mai are asta acum, dragul meu? El a considerat că nu sunt capabilă să-mi cresc propriul copil! Iar dacă n-aş fi fost legal căsătorită cu el, Mary ar fi fost numai a mea!

— Nu-ţi face iluzii, Margaret, o puse Andrew la punct.

— Oricum, dragul meu, tu poţi fi mulţumit că m-ai ajutat să renunţ la acest plan şi ne-ai adus pe toţi în situaţia de a depinde de tine. Cred că eşti mulţumit.

Eu aş fi vrut să dispar dintr-odată, să-i las să-şi rezolve singuri problemele de familie, dar Mary sări în ajutorul nostru, roşie de mânie la fiecare vorbă necuvenită rostită de mama ei.

— Mamă! protestă ea. Crezi că este cazul să ai un asemenea comportament?

— Ah, exclamă Margaret, dând ochii peste cap. Ce bine semeni cu tatăl tău! Cred că te-ai bucura dacă m-ai vedea

murind de foame.

— Ştii prea bine că n-ar fi aşa. Nici măcar nu se pune problema.

— Dar tu de unde ştii? Doar trăieşti aici, în lux. Iar nevasta lui Andy îşi poate permite orice.

— Doamnă, eu nu am bani…

— Fetiţo, vino-ţi în fire, spuse Andrew, orice nevastă de fermier este considerată bogată. Iar tu ai proprii tăi bani, pe care ţi-i poţi lua oricând doreşti. Dacă vrei mergem chiar acum în birou şi o să rezolvăm problema.

— Ar fi bine să fii mai atent, Andy, poate te lasă sărac lipit…

— Mamă, te rog să nu vorbeşti aşa despre Kirsty, nu ştii ce fel de om este!

— Nu? Atunci cine o cunoaşte mai bine decât mine pe micuţa fată a pastorului?

După ce am mers în biroul lui Andrew se lăsă tăcerea. Ne-am aşezat faţă în faţă, iar eu, ruşinată de tot ce se întâmplase, am considerat că era cazul să-mi cer scuze.

— N-am vrut să te pun într-o astfel de situaţie jenantă, Andrew.

— Dar de ce nu mi-ai cerut bani?

— Pe ce să-i cheltuiesc aici? Şi apoi, sunt banii familiei Fraser, iar eu sunt o MacTaggart!

— Împrumutată temporar unui Fraser, îmi aminti el. Greşeala este a mea, Kirsty. Ar fi trebuit să-ţi vorbesc despre contul pe care l-am deschis pe numele tău, la banca din Cue, chiar în ziua căsătoriei noastre. Îţi voi depune acolo o sumă lunară pentru propriile tale cheltuieli. De altfel, este ceva obişnuit ca un soţ să facă un asemenea gest faţă de soţia lui.

— Poate, într-o căsnicie adevărată! Dar eu nu sunt soţia ta căci nu este de ajuns ca preotul să citească jurămintele de căsătorie pentru ca o femeie să-ţi devină soţie.

— Kirsty, tu eşti soţia mea, pentru numele lui Dumnezeu!

Şi tocmai de asta trebuie să te comporţi ca atare.

— Nu voi accepta banii tăi!

— Cred că unul dintre noi va trebui să cedeze. Dar tu cum crezi că te vei descurca fără bani?

Nu ştiam. Tata nu-mi lăsase niciun ban, iar nevoile mele erau destul de puţine. Oricum, nu ştiam ce aş putea face cu toţi banii pe care mi-i oferea Andrew.

— Va trebui să accepţi banii pe care ţi-i ofer, Kirsty. Nu sunt o sumă prea mare. Ştiai că Mary are de două ori mai mult?

— Poate, dar ea este o Fraser, am obiectat eu. Parte din avere este a ei.

— Iar soţia mea crezi că va rămâne fără niciun ban? Kirsty, ce mă fac cu tine? Cum să rezolvăm problema?

— Ai putea să-mi plăteşti pentru că gătesc. Desigur nu permanent, numai pentru perioadele în care ai zilieri.

Andrew începu să râdă. Se aşeză la birou şi începu să scrie ceva pe o bucată de hârtie.

Consider că ţi se cuvin nouăzeci de dolari pe săptămână. Eşti mulţumită?

— Atât de mult câştigă aici o bucătăreasă?

— O să pun în contul tău toţi banii pe care i-ai muncit până acum, la care voi mai adăuga o sumă pentru că te ocupi de toate problemele casei. Voi adăuga douăzeci de dolari pe săptămână, eşti de acord?

— Este o sumă foarte mare, am obiectat eu.

— Datoria unei soţii este să-şi asculte soţul, aşa că te rog să accepţi banii fără niciun comentariu.

Margaret îşi petrecu după amiaza trântită pe o canapea din camera de zi. I-am servit ceaiul acordând o atenţie deosebită felului în care am aranjat prăjiturile şi sandvişurile cu castravete, care să-i amintească de ţinuturile natale şi obiceiurile de acolo.

— Aş vrea să discut cu tine, îmi spuse ea.

— Desigur, doamnă Fraser.

— Ar fi mai bine să te aşezi, şi să nu-mi mai spui doamnă Fraser. Mă cheamă Margaret. Cred că n-ai apucat încă să te obişnuieşti cu atmosfera de aici, nu? Mary văd că te place foarte mult, continuă ea. Eu consider că fata mea duce o viaţă prea retrasă pentru o tânără de vârsta ei, dar lui Andy nu-i pasă de asta.

— Andrew ţine foarte mult la Mary, i-am spus eu. Şi n-ar face nimic care să-i dăuneze pupilei lui. Oricum, aş vrea să vă consideraţi întotdeauna binevenită în casa asta.

— Mă miră că el ţi-a spus aşa ceva. Andrew nu mă înghite deloc, la fel ca şi răposatul meu soţ care ajunsese să mă urască foarte tare. Noroc c-a murit. Donald ar fi vrut ca eu să nu am nici cea mai mică influenţă asupra lui Mary.

— Dar asta nu este drept, sunteţi mama ei! Femeia păru dintr-odată dezolată şi neajutorată.

— Sper că spui asta din toată inima. În acest caz ar fi foarte plăcut să ştiu că am un aliat în familia Fraser.

— Sper că veţi sta cât mai mult aici.

— Poate că aşa voi face, răspunse ea. Va trebui să-l aştept pe Frank Connor.

M-am întrebat în momentul acela ce probleme poate să aibă ea cu Frank Connor, dar mi-am amintit că Andrew spusese de câteva ori că acesta era foarte bogat şi poate tocmai asta o atrăgea la el. Dar de fapt, cine eram eu să judec pe alţii? în momentul acela am şi sărit în picioare, luând tava cu mine.

— Tu n-ai timp să te relaxezi niciodată, draga mea?

— Îmi pare rău, dar acum nu am timpul necesar, trebuie să pregătesc masa de seară. Oamenii care au venit la lucru vor pleca mâine şi locul va părea pustiu fără ei.

— Kirsty, cum suporţi mirosul ăsta pătrunzător de oaie? Mie-mi displace total, dar gândul că reprezintă bani, mai ales banii familiei Fraser, mă face să nu vomit.

Capitolul 7

Dimineaţa următoare ne-am sculat toţi foarte devreme. Oamenii care lucraseră la tunsul oilor fuseseră la Cue cu o noapte înainte şi acum discutau în contradictoriu cu privire la stâna următoare, unde să-şi ofere serviciile. Vorbeau atât de tare, la acea oră matinală, încât mi-am dorit să-i văd plecaţi o dată ca să se facă linişte. Oricum, Margaret le ceru să înceteze vorbăria.

— Să veniţi la Cue, doamnă Fraser, mă invită şeful lor.

— O să-mi duc eu singur soţia la Cue, dacă asta este dorinţa ei, le răspunse Andrew tăios. Nu are nevoie de invitaţia voastră.

Eu mi-am dat seama în momentul acela cât de mult mi-ar fi plăcut să plec la Cue cu Andrew, să mai scap de praful şi norii de muşte de la Mirrabooka. După ce plecară oamenii, am strâns farfuriile murdare, vrând să le spăl, căci dacă n-o făceam eu, cine putea s-o facă? Andrew mă urmărea, cu mâinile în buzunarele pantalonilor.

— Kirsty, lasă farfuriile, vreau să te duc la Cue.

— Dar trebuie să termin mai întâi vesela asta, nu pot s-o las aşa.

— Marry poate să termine ce ai început tu.

— Da, dar nu se cade.

— Nu spune asta, Kirsty, ea nu trebuie să fie scutită de muncă. Iar dacă i se pare prea mult, Margaret o poate ajuta.

— Dar am stabilit că spălatul vaselor face parte din atribuţiile mele, am insistat eu.

— Bine, în acest caz o să te ajut şi eu, zise el suflecându-şi mânecile.

Şi Andrew se dovedi plin de îndemânare în ale gospodăriei. Nici zece minute n-au trecut şi am şi terminat treaba, după care mi-am schimbat rochia.

— Cu ocazia asta o să-ţi cumpăr şi o pereche de jeanşi,

spuse Andrew. Poate te voi duce la cursele de cai şi vei avea nevoie de ei.

— Adevărat! am exclamat eu bucuroasă. Dar Mary?

— M-am gândit că este bine să le lăsăm să fie singure câtva timp, să mai vorbească despre ale lor, deşi nu-mi place influenţa pe care Margaret o poate avea asupra fiicei sale.

— Margaret are dreptate, Mary ar trebui să aibă mai mulţi prieteni de vârsta ei, cu care să se distreze. De fapt, o invidiez! am recunoscut eu roşind.

— De ce?

— Cred că este minunat să iubeşti şi să fii iubit! am oftat eu.

— Chiar dacă bărbatul ţi-ar putea fi tată?

Am rămas pe gânduri căci consideram că Andy nu avea dreptate. Era o diferenţă de vârstă între ei, dar nu chiar atât de mare.

— Cred că ai cam exagerat această diferenţă.

Andrew mă întrebă cu un zâmbet trist.

— Să înţeleg că şi tu gândeşti la fel ca ea?

— Mary este o fată frumoasă şi-mi este foarte dragă. Dacă aş arăta şi eu ca ea, poate aş gândi altfel.

— Cred că te subestimezi, Kirsty.

Doamne, ce căldură se lăsase în drumul spre Cue! Nu aveam cum să ne ascundem de razele puternice ale soarelui, care ne băteau direct în creştet. Între Mirrabooka şi Cue mai fusese cândva un orăşel minier, Cuddingwarra, care acum era părăsit şi arăta ca atare, era doar un loc dezolant. Nici Cue nu era o localitate mai răsărită. Strada principală avea vreo cincizeci de iarzi lăţime şi Andrew îmi spuse că oraşul fusese ridicat ca o versiune australiană a Hollywoodului. Eu nu ştiam cum arăta acest Hollywood căci nu văzusem prea multe filme în viaţa mea. Am fost foarte plăcut surprinsă de faptul că Andrew cunoştea toată lumea din acest oraş, mineri şi oieri. Nu trecea niciunul pe lângă

noi care să nu-l salute pe Andy, Andrew, sau Drew cum îi spuneau alţii. Mie îmi spuseră direct Kirsty, lucru care mi-a umplut inima de bucurie căci mi se părea mai cinstit aşa decât să mi se spună doamna Fraser.

— Kirsty? Sunt Bridget O'Dell. Ai venit la cumpărături?

Eu am dat din cap.

— Sunt pentru prima dată în acest oraş. Arată mai bine decât Cuddingwarra. Îmi plăcu această femeie care-mi amintea de cineva din ţinutul din care plecasem, deşi nu puteam spune precis de cine. Părea o femeie foarte bună şi am îndrăgit-o pe loc.

— Locuieşti pe aproape? am întrebat-o eu.

— La vreo două sute de mile de aici. Dar fratele meu locuieşte la Murchison. Acum este plecat în Anglia, iar eu şi soţul meu ne ocupăm de treburile lui.

Am privit-o uimită.

— Vorbeşti cumva despre Frank Connor?

— Da, despre el! îl cunoşti?

— L-am cunoscut la Londra şi mi-a plăcut.

— Toată lumea îl place pe Frank. El e prietenul tuturor, dar din păcate nu este iubitul nimănui. Apropo, ce face Mary? Să înţeleg c-o ai şi pe Margaret pe cap?

— Eu nu gândesc aşa, Margaret este binevenită la Mirrabooka, pentru că fiica ei este moştenitoare acolo, nu?

— Adevărat, poate că ai dreptate draga mea, dar Margaret a fost o fiinţă mai ciudată şi multă lume n-o prea înghite. Ştii ce i-a făcut lui Donald? A susţinut mult timp că nu are ce face aici şi că trebuie să se mute la Perth. Biata Mary n-a avut un cămin adevărat până ce Andy n-a luat-o la Mirrabooka.

— Adevărul este că nici Margaret n-a avut un cămin adevărat în Scoţia. A fost foarte săracă.

— Asta explică multe, fu Bridget de acord. De fapt, tu ai dreptate, căci vii de pe aceleaşi meleaguri.

— Dar tatăl meu a fost preot.

— Înţeleg, zise Bridget. Iar acum eşti doamna Andrew Fraser de la Mirrabooka.

— Este o mare diferenţă, trebuie să recunosc.

— Ce vrei să cumperi de aici, draga mea?

— O pereche de jeanşi, am spuse eu lăsând privirea în jos. Am purtat o pereche de a lui Mary…

— Asta-i tot? Osăai nevoie de mai multe perechi, draga mea. Să mergem să le cumpărăm şi poate până atunci, bărbaţii noştri vor fi gata şi ne vor duce să mâncăm ceva!

Am intrat amândouă într-un magazin şi am cumpărat o pereche de jeanşi, dar pentru că n-am putut să-l refuz pe proprietar care a fost foarte atent şi amabil cu mine am mai cumpărat şi o bluză care să se asorteze cu ei. Când am ieşit din nou pe strada principală am întâlnit un grup de bărbaţi care discutau îngrijoraţi despre scăderea drastică a preţului lânii. Andrew care era printre ei, veni spre mine, şi-mi spuse:

— O să ne descurcăm, chiar şi în condiţiile astea, draga mea.

Nu pot să neg că vorbele lui mi-au adus liniştea în suflet căci mă temeam pentru averea lui.

— De fapt, ţie ce-ţi pasă, Andy? După cum se vede ai alte preocupări acum!

— Să înţelegem că n-aţi pierdut timpul degeaba?

— Nu toată lumea vrea copii atât de repede, Dick, îl admonestă Bridget pe cel care vorbise.

Eu m-am întors repede spre ea pentru a evita privirea lui Andrew.

— Voi aveţi copii, Bridget? Aş vrea să-i văd şi eu, cu altă ocazie!

— Te asigur că ocaziile nu-ţi vor lipsi, vom fi cu toţii la concursul hipic pentru ca să te încurajăm, unii cu ţipete, alţii cu plânsete, fiecare după puteri.

— În special cu plânsete, zise soţul lui Bridget, celui mic abia îi dau dinţii.

Andrew mă luă de braţ şi-mi zâmbi.

— Ai cumpărat ce ţi-ai dorit, Kirsty?

— Cred că da, am murmurat eu.

— Dacă este aşa, trebuie să-ţi cumpăr şi pălăria pe care ţi-am promis-o.

Ne-am luat rămas-bun de la ceilalţi pe care i-am lăsat să creadă că eram un cuplu în luna de miere care-şi dorea intimitate. Andrew îmi cumpără o pălărie care semăna mult cu cea pe care o purta el, după care am mâncat şi am decis că era momentul să plecăm spre casă.

— Acum arăţi chiar ca o nevastă de fermier, Kirsty! îmi spuse el mândru.

— Crezi că Mary se va bucura de cordonul pe care i l-am cumpărat?

— Nu trebuia să-ţi cheltuieşti banii pe ea. Are destule lucruri şi a devenit o răsfăţată.

— Am luat şi pentru tine ceva, i-am spus eu cu jumătate de glas.

— Pentru mine? repetă el de parcă nu i-ar fi venit a crede. De mult timp n-am mai primit niciun dar.

— Ţi-am cumpărat poemele lui Robert Bums. El luă volumul cu gravitate, întorcând paginile cu degetele lui mari, arse de soare.

— Am făcut o alegere bună? l-am întrebat eu văzând că nu spunea nimic.

— Într-o zi îţi voi spune cât de bună a fost alegerea ta, Kirsty. Andrew nu-mi mulţumi, ci puse cartea într-un buzunar lateral al maşinii, porni motorul şi începu să fredoneze vesel. „Trebuie doar să fluieri şi voi veni imediat, draga mea!”

Am ştiut atunci că m-am îndrăgostit de Andrew Fraser. El nu mai trebuia să fluiere ci doar să ridice un deget, căci eu mă aflam deja acolo. Dacă n-ar fi existat Mary, mi-am spus eu cu tristeţe. Numai dacă n-ar fi existat Mary.

Capitolul 8

Andrew fu foarte ocupat zilele următoare, abia l-am zărit şi i-am simţit lipsa. Cu toate că era foarte ocupat, el nu uită că-mi promisese să mă ducă la Mad Man’s Track. Într-una din seri ni se alătură zâmbind de parcă ar fi aşteptat să-mi facă o bucurie.

— Eşti pregătită pentru mâine, Kirsty? mi se adresă el.

— Nu mergem cu toţii? interveni Marry.

— Marry, de data asta vreau să fiu singur cu soţia mea, i-o reteză el.

Mie începură să-mi tremure mâinile. Numai de-ar fi fost adevărate vorbele lui! Dar nu putea fi adevărat, nu era decât o nouă minciună pentru ca să mascăm încurcătura în care ne aflam. Căci el nu pe mine mă dorea, voia doar să le lase pe cele două singure.

— Voi fi pregătită dimineaţa, i-am răspuns eu.

— O să treceţi şi pe la minele tale? Întrebă Margaret. Mai scot bani?

— Destul pentru ca să acopăr cheltuielile lui Mary, răspunse el.

— Nu poţi să dai cifre, sau este un alt mod politicos de a-mi spune că nu este treaba mea?

— Mamă, încetează! o imploră Mary. Eu nu vreau nimic din banii tatii, nu mă interesează!

— O să mai vedem noi, dacă n-o să te intereseze, zise Andrew mai mult pentru sine.

Atunci eu am îndrăznit să ridic ochii spre el.

— La ce oră plecăm mâine?

Margaret ne privi pe amândoi cu o lucire ciudată în ochi.

— Cred c-o să stau şi eu aici în timpul curselor, începu ea. O să vină lume multă, o să aveţi unde să-i cazaţi pe toţi?

— Sunt destule încăperi, îi răspunse Andrew.

— Bănuiesc că voi doi puteţi sta câteva zile în aceeaşi

cameră, insinuă ea.

Eu am roşit, dar Andrew i-a răspuns fără probleme:

— Da, ca orice cuplu căsătorit. Kirsty va şti din timp câte persoane vor veni şi va face aranjamentele necesare. Are rost să discutăm problema acum?

Aş fi vrut să-i spun atunci lui Andrew că trebuia să fie mai îngăduitor cu Margaret care avusese o copilărie grea şi de aceea era întotdeauna prima care îi ataca pe ceilalţi, dar m-am rezumat la a o întreba:

— N-ai vrea să mă ajuţi, Margaret? Nu prea am experienţă şi nu voi şti să mă descurc cu atâţia invitaţi.

Andrew îmi aruncă o privire de om supărat, dar l-am ignorat. Eu hotărâsem că era mai bine s-o am pe Margaret ca aliat decât ca duşman.

— Draga mea, dacă vor afla că sunt eu aici, nu vor mai veni!

— Nu-i adevărat. Tu ai mulţi prieteni la Perth şi ştii cum să faci lumea să se simtă bine. Pe când eu n-am avut niciodată musafiri acasă, la tata.

— Nici nu ştiu cum ai putut trăi în atmosfera aia de biserică, plină de igrasie, roasă de vreme!

— Era căminul meu, Margaret, i-am amintit eu cu demnitate.

— Ai dreptate, te rog să mă ierţi, Kirsty, te asigur că voi face tot posibilul ca să-ţi fiu de ajutor, iar tu vei fi o gazdă minunată, chiar dacă nu ai experienţă.

A doua zi Andrew îmi bătu la uşă foarte devreme.

— Te-ai trezit, Kirsty? Mă duc să pregătesc maşina.

Am sărit din pat, plină de bucurie, dar când am început să-mi pregătesc hainele pentru drum a apărut Mary.

— Crezi că pot îmbrăca bluza asta? am întrebat-o.

— De ce nu? mi-a răspuns ea rece.

Atunci mi-am dat seama că fata nu-şi recunoscuse bluza cu însemnele clanului Fraser.

— Nu-ţi mai iei şi alte haine? mă întrebă ea.

— O să mai cumpăr unele de la Cue, am asigurat-o eu.

— Eşti gata? Andrew nu mai are răbdare! îţi doresc să te distrezi bine! Andrew o să aibă grijă de asta!

Mi s-a părut că sesizez o undă de invidie în glasul ei, dar am refuzat să cred că aşa stăteau lucrurile, căci Mary Fraser era foarte sigură pe poziţia ei. Şi de ce n-ar fi fost? Era convinsă de dragostea lui Andrew.

După ce am părăsit Mirrabooka, am străbătut vreo cincizeci de mile fără să scoatem un cuvânt. Nu ştiam ce distanţă era până la locul în care trebuia să ajungem, dar la un moment dat am văzut un indicator care spunea că am ajuns într-un loc numit Ragged Hill, la vreo cinci sute de mile nord de Cue. Andrew îmi spuse atunci că ne aflam într-o regiune minieră şi că vom merge direct la minele lui de cositor, unde vom şi înnopta, înainte de a porni spre Marble Bar. Mi-am spus că va trebui, cu timpul, să fac deosebire între diferitele zone ale acestor ţinuturi. De data asta simţeam parfumul eucaliptului, al pinului, şi aerul curat care se putea inspira doar în spaţiile foarte deschise.

— Nu mai este mult până la mină, îmi spuse Andrew. Trebuie să ajungem de cealaltă parte a oraşului Nannine. Nannine era la două ore de Cue, dar era un alt oraş părăsit, cu case rămase fără cei care le locuiseră cândva, fără visele, speranţele, bucuriile şi tristeţile pe care şi le consumaseră aici. Singurul hotel din oraş mai era încă deschis, aşteptând eventualii vizitatori care s-ar fi oprit pe aceste meleaguri, altfel nu mai era nimeni, doar praful, vopseaua care se cojea de pe pereţi şi dezolarea.

— Aceea este mina, spuse Andrew, pentru a rupe tăcerea.

M-am uitat spre locul indicat de el, aşteptând să văd o mină aşa cum se mai aflau şi pe la noi. Dar această mină era unică în felul ei, după cum am văzut. Se afla într-un peisaj atât de dezolant încât m-am întrebat cum puteau să trăiască oamenii aceia. Era un loc plin de praf, cenuşiu şi

murdar, în care câţiva aborigeni munceau într-o căldură insuportabilă.

— Dacă o închid, oamenii ăştia rămân fără mijloace de subzistenţă, îmi spuse Andrew.

— De fapt, ce fac bărbaţii aici? am întrebat eu.

— Au slujbe mărunte pe la fermele dimprejur. Dar nu prea au din ce să trăiască.

— Şi n-ar putea lucra aici? am încercat eu să spun, căci praful îmi inundase gâtul.

— Nu, ei nu au răbdarea femeilor, zise el zâmbind. Vrei să vezi cum se lucrează? Ne-am îndreptat spre un grup de femei care fură foarte bucuroase să-l vadă pe Andrew şi veniră degrabă spre noi. Andrew le cunoştea pe fiecare dintre ele după nume, ca şi pe copiii lor, de altfel.

— Am adus-o şi pe soţia mea să vă vadă, le spuse Andrew.

— Bine aţi venit doamnă Fraser, spuse una dintre ele. Dar asta fu tot. Ele se reîntoarseră la sitele prin care separau cristalele de aluviuni şi praf. Foloseau de zeci de ani aceeaşi tehnică de separare, pe care o moşteniseră de la bunicile lor. Femeia care lucra stătea cu picioarele puţin desfăcute deasupra unei bucăţi de stejar de vreo două picioare lungime pe care se afla montată o sită cu ochiuri foarte mici. O alta golea ceva ca o farfurie peste aceasta sită, forţând praful care se afla din abundenţă să intre prin ochiurile mai mici ale sitei. Minereul de cositor care se numeşte cositerit rămânea pe ochiurile mai mici ale sitei, după care printr-o mişcare plină de dexteritate femeia golea depunerile de cositor într-o altă farfurie. Andrew îmi spuse că le plătea pentru fiecare farfurie plină de cositor pe care o scoteau. Deşi greutatea acestor farfurii varia, femeile preferau să fie plătite după acest criteriu. Primeau mai mult de un dolar pentru fiecare dintre’ aceste farfurii pline cu minereu de cositor, bani care le erau de ajuns în aceste ţinuturi pentru a-şi ţine familiile. Trăiau într-un fel de

colibe cu o singură încăpere, cu podeaua murdară şi pereţii plini de acelaşi praf în care lucrau toată ziua.

— Este un peisaj dezolant, dar nu avem ce face, spuse Andrew. Dacă oamenii ăştia s-ar întoarce în deşertul din care au venit, ar pieri imediat. Nu se mai pot adapta la viaţa pe care au dus-o strămoşii lor.

Am plecat destul de repede de la mină, amândoi trişti şi impresionaţi de ceea ce văzuserăm. Ne-am îndreptat spre Meekatharra, care ca şi Cue supravieţuise declinului urmat de dezvoltarea minelor de aur ale Murchisonului. Se mai derulează unele activităţi miniere acolo, dar oraşul căpătase puternice tendinţe pastorale. Aici este şi capătul şinei de tren care vine de la Perth.

— Mai avem ceva până în teritoriile de nord, îmi spuse el pe când aşteptam în faţa garajului ca oamenii să termine de umplut rezervorul maşinii.

— Nu sunt prea mulţi oameni în oraşul ăsta, am spus eu.

— Câteva sute de albi. Dar de ce mă întrebi, ţi-e frică să rămâi singură cu mine?

— Nu, nici vorbă! am exclamat eu.

— Ai curajul familiei MacTaggart?

— Nu numai asta, dar bănuiesc că nici prin gând nu ţi-ar trece să vrei ceva de la mine, nu?

— De unde ţi-a venit ideea asta?

— Ştii foarte bine de înţelegerea noastră. Ai spus că ai nevoie de mine timp de patru ani, apoi... voi fi liberă, am adăugat eu.

— Ai chiar aşa mare nevoie de libertate, Kirsty?

Mi s-a părut că sesizez oarecare amărăciune în glasul lui, şi m-am întrebat care o fi fost motivul. Nu era fiecare liber să ia decizii legate de propria-i viaţă? De fapt, aproape toţi oamenii erau liberi s-o facă, am revenit eu asupra gândurilor mele. În ceea ce mă privea, eu aş fi fost foarte fericită să-l las pe el să ia decizii de acum înainte pentru toată viaţa.

— De fapt, eu n-am apucat să mă bucur de libertate, am bâiguit eu.

Andrew trânti capota maşinii.

— A fost doar o întrebare prostească la care nu are sens să răspunzi, zise el. Iar acum, te rog să-mi spui dacă vrei să rămânem aici, la hotel, asta dacă nu vrei să înnoptăm sub cerul liber.

— Aş prefera să dormim sub cerul liber, am spus eu, gândindu-mă că dacă am sta la hotel, Andrew şi-ar găsi foarte multe cunoştinţe, s-ar duce desigur la bar, iar eu m-aş plictisi singură.

— Foarte bine.

— Prefer să gătesc eu, căci avem tot ce ne trebuie. Iar Mary… nu cred că ar avea ceva împotrivă.

Andrew mă privi uimit, dar nu făcu niciun comentariu. Eu nu-mi doream decât să ajungem mai repede la locul în care să înnoptăm, căci era o căldură exasperantă. Am văzut că Andrew a oprit la un moment dat maşina, probabil locul era propice intenţiilor noastre. Apoi a săpat o groapă în care a aprins focul, cu foarte multă grijă pentru a nu dăuna ierbii dimprejur.

— O să folosim sacii de dormit, zise el, căci noaptea bate vântul destul de tare.

— Andrew, i-am spus eu, crezi că Margaret are ceva anume de discutat cu Mary?

— Cred că problema se pune tocmai invers, zise el.

— Am impresia că Margaret insistă ca fata să meargă la Perth.

— Mary este o tânără care ştie ce are de făcut. O s-o convingă pe Margaret.

— Aşa cum a făcut şi cu tine? am murmurat eu.

— Probabil, zise Andrew vădit stânjenit. Am putea discuta altceva, acum?

Am încuviinţat simţindu-mă foarte nefericită şi neştiind ce era mai bine să fac. Pentru a scăpa de situaţia jenantă în

care ne aflam, m-am dus spre portbagajul maşinii de unde am scos sacii de dormit. Am observat că unul dintre ei era mai mare decât celălalt.

— Sacul acela a aparţinut părinţilor mei, îmi spuse Andrew. Îl foloseau ori de câte ori plecau în excursii împreună.

Eu m-am uitat în altă parte, considerând indecent să continuăm discuţia pe aceasta temă.

— Am observat că ai îmbrăcat o cămaşă cu emblema familiei, spuse Andrew aşezându-şi o mână pe umărul meu. Mary te-a convins s-o îmbraci?

— N-am prea avut de ales şi... Andrew se aplecă şi mă sărută.

— Ai tot dreptul s-o porţi, doar eşti o Fraser, nu?

— Dar ceea ce este între noi nu se poate numi căsătorie! am protestat eu.

— Nu încă!

— Nu va fi niciodată! am spus eu cu mult curaj.

Capitolul 9

— Nu folosi cuvinte mari, Kirsty. Poate va dura şi după aceşti patru ani.

— Poate, am admis eu, dar n-ar fi drept.

— De ce, Kirsty?

— Pentru că ar strica totul.

— Kirsty, nu crezi că ai putea fi o adevărată soţie pentru mine?

Eu mi-am muşcat buzele.

— Nu ştiu…

— Nu ţi se pare normal ca doi soţi să trăiască împreună?

— Şi Mary?

Andrew îşi aşează mâinile pe umerii mei şi mă întoarse cu faţa spre el.

— Mary îşi va găsi fericirea în altă parte. Pe mine mă interesează soarta noastră.

— Nu ştiu, n-aş putea…

— Vrei să spui că n-o să mă placi niciodată? mă întrebă el.

Eu am scuturat energic din cap. Ar fi fost o minciună sfruntată să neg că-mi plăcea ca bărbat.

— Nu cred că poţi înţelege ceea ce simt, i-am spus eu. Ce fel de căsnicie ar fi asta, programată să ia sfârşit într-un număr de ani? Ţi se pare normal?

— Kirsty, nu vreau să spun mai multe acum, dar sunt sigur că noi doi vom fi fericiţi într-o zi.

— Atâta vreme cât ştiu că asta ar duce la nefericirea lui Mary, refuz orice iniţiativă de a ta!

Andrew făcu un gest de nepăsare, iar eu m-am eliberat din braţele lui, pentru a aduce coşul cu mâncare din portbagajul maşinii.

— Iubita mea puritană, spuse el, majoritatea femeilor nu au niciun fel de reţineri când discută cu soţii lor. Acum ar fi mai bine să iei o înghiţitură din vinul pe care l-am adus

pentru tine, ca să nu mai fii atât de sobră când te voi seduce!

— Andrew, să nu îndrăzneşti!

— Bine, Kirsty, zise el izbucnind în râs, o să aştept până vei considera tu că a venit momentul!

Eu am oftat uşurată că nu trebuia să fac nimic prin care s-o rănesc pe Marry.

— Dar patru ani reprezintă o perioadă destul de lungă, am revenit eu. Poate că n-ar trebui să aştepţi chiar atât de mult.

Mi se rupea inima să plec de la Mirrabooka, dar erau lucruri care nu mai sufereau amânare.

— Desigur, femeia îşi găseşte fericirea făcându-i plăcere soţului ei.

— Cine ţi-a spus asta?

— Parcă trebuia să mi-o spună careva? Este ceva ce ţine de bunul simţ.

— În acest caz, nu cred că voi mai aştepta prea mult, spuse Andrew, apoi mă îndemnă să-mi ocup sacul de dormit.

Am fost bucuroasă să fac ce-mi sugerase. Nu mi-a păsat că în seara aceea l-am lăsat să spele farfuriile sau să stingă focul. Am făcut asta pentru că eram foarte obosită, ochii îmi erau înlăcrimaţi şi simţeam un nod amar în gât. Andrew îmi oferise raiul, iar eu îl dezamăgisem. Va trece ceva timp până voi putea să mă gândesc la Mary fără acea gelozie pe care am simţit-o acum. Dar cum putea el să n-o iubească pe Mary, cu zâmbetul ei atât de frumos, cu părul strălucitor? Am tras sacul de dormit mai aproape de mine şi după ce am mai privit o dată stelele adunate deasupra capului meu, amintindu-mi că nu eram decât Kirsty Mac Taggart, dintr-un biet sătuc scoţian, am adormit, lăsând deoparte toate problemele.

În timpul nopţii am auzit urletul câinelui dingo. Mi-am spus atunci că oricum, îi va fi teamă să se apropie din

cauza focului care acum ardea mocnit, dar când am văzut că urletele nu mai conteneau, mi-am tras sacul mai aproape de cel al lui Andrew. Am crezut că doarme, dar scoase un braţ şi mă trase mai aproape de el.

— Doamnă Fraser, murmură el adormit.

— Domnişoară MacTaggart, l-am corectat eu.

El a început să râdă şi a adormit la loc, dar eu n-am mai putut dormi.

După câtva timp, i-am auzit glasul.

— Ce-ai zice de un ceai, doamnă Fraser?

Eu m-am şi executat şi am pus ibricul pe focul care nu apucase să se stingă.

— Kirsty, ce-ai zice dacă ne-am întoarce la Mirrabooka?

Nu i-am răspuns imediat.

— Nu mai vrei să ajungem la Marble Bar?

— Kirsty, cred că m-am grăbit, pentru că am avut impresia că ne dorim amândoi acelaşi lucru şi că am putea împlini relaţia noastră. Dar n-a ieşit aşa cum am vrut eu.

— Fără dragoste nu avea cum să meargă, i-am spus eu cu jumătate de glas.

— Ai dreptate, de aceea cred că este mai bine să ne întoarcem.

Am simţit în acel moment că nu l-am înţeles aşa cum ar fi dorit el. În ceea ce mă privea, eu eram gata să-l rog să mă lase să fiu soţia lui atâta timp cât va dori asta şi că voi fi foarte mulţumită. Dar cum eu nu ştiam aproape nimic despre bărbaţi, îmi era foarte greu să apreciez corect situaţia.

— Cred că trebuie să simt că sunt marea dragoste a unui bărbat pentru a mă putea dărui lui. Ştiu că lucrurile nu stau la fel cu bărbaţii…

El începu să râdă.

— O, Kirsty, mi-aş dori să nu te schimbi niciodată!

— Nu te superi că am îmbrăcat cămaşa cu emblema familiei?

— Din contră, sunt foarte mândru de cea mai nouă membră a acestei familii.

Drumul de înapoiere spre Mirrabooka păru mai lung. Andrew conducea cu viteză mare, iar vântul fierbinte ne biciuia feţele, uscându-ne obrajii.

— Eşti obosită? mă întrebă Andrew la un moment dat.

Mi se făcu ruşine dintr-odată de slăbiciunea mea.

— Cred că voi ajunge să mă obişnuiesc cu căldura asta, am spus eu cu un aer foarte convins.

— Nu mai avem mult, mă consolă el. Oricum, o s-o pun pe Mary să-ţi pregătească o baie fierbinte.

— Oh, nu! De ce ar face ea asta pentru mine?

— Ce-ai face tu dacă Margaret ar invita musafiri să vadă că ne-am întors cu bine de la curse?

— Voi fi bucuroasă să primesc oaspeţi, chiar şi după un drum atât de lung.

De cum am intrat în Mirrabooka am şi început să număr copacii, căci abia aşteptam să ajung acasă.

După ce am trecut de padocuri am văzut o maşină străină în faţa casei.

— Bine ai venit, Kirsty! am auzit vocea domnişoarei Rowlatt. Fără un cuvânt, ea mă prinse în braţe şi mă strânse la piept. O, draga mea, văd că ai îmbrăcat deja culorile familiei! A fost ideea ta sau al lui Andrew?

Capitolul 10

Săptămâna dinaintea curselor fu una pe care ar fi trebuit s-o ţin minte, dar n-a fost aşa, căci prezenţa domnişoarei Rowlatt mi-a uşurat mult munca şi a îndulcit toate asperităţile. Bunul ei simţ a fost cel care m-a ajutat să trec peste multe probleme, cu excepţia uneia, legată desigur de Margaret.

— Nu înţeleg de ce n-o pui la treabă pe Margaret, astfel n-ar mai avea timp pentru bârfe şi cicăleli, mă sfătui domnişoara Rowlatt, chiar o zi înaintea marii curse, când ar fi trebuit să mă aflu călare pe Birrahlee, să apăr onoarea Mirrabookăi.

— Este datoria mea să veghez la desfăşurarea normală a treburilor acestei case, i-am răspuns eu cu blândeţe.

— Şi astfel, ea profită de tine, insistă d-ra Rowlatt, ca să nu mai vorbesc de Marry!

— Va veni şi vremea când se va ocupa şi ea de astfel de probleme!

— Dar vreme pentru tine nu ai deloc! exclamă domnişoara Rowlatt.

— Îmi face plăcere să am grijă de casă, i-am răspuns eu.

— Marry mi-a spus că ai gătit cât au fost mulţi zilieri. Nu crezi că faci prea multe, draga mea?

— Aş prefera să discutăm altă dată, sunt atât de nervoasă din cauza acestei curse!

— Nu merită să-ţi faci probleme, cursele de toamnă sunt mult mai importante decât astea. Vine mai multă lume.

— Dar tu cum de ai participat şi la cursele astea?

— Am venit mai mult din revoltă. Cum de a îndrăznit femeia asta să-ţi tulbure luna de miere?

— N-a făcut-o. Eu şi Andrew am hotărât să renunţăm la luna de miere. Iar ea este mama lui Mary, nu trebuie să uităm asta.

— M-am săturat să tot aud de ea! zise domnişoara

Rowlatt.

— Mie îmi place Margaret, am spus eu cam cu jumătate de gură.

— Kirsty!

— Îţi repet, mie îmi place Margaret.

— Cum poate să-ţi placă o astfel de femeie?

— Îmi place pentru că vine de pe meleagurile mele, pentru că este foarte frumoasă, lucru care de altfel l-a şi determinat pe Donald s-o ia de nevastă.

— Dar inima ei a bătut întotdeauna mai mult pentru Andrew decât pentru soţul ei. Toată lumea ştie asta! De fapt, ei au fost mai mult despărţiţi.

— Cred că a fost foarte dezorientată când Donald nu i-a lăsat nimic prin testament. Nu-i va fi prea uşor să trăiască din banii daţi de fiica ei.

De fapt, nu ştiam cum să scap de discuţia cu domnişoara Rowlatt pentru ca să ajung la padocuri, la calul cu care urma să particip la curse, Birrahlee. Relaţia mea cu acest cal fusese una foarte simplă şi plăcută chiar de la început. Întrucât eu nu călăream alt cal, nici Birrahlee nu primea alt călăreţ.

— Cel care l-a numit astfel a fost foarte inspirat, spuse Andrew, cu o zi înaintea cursei. El venise să urmărească antrenamentele finale, la recomandarea lui Mary.

— Ce semnificaţie are numele?

— Copil, în limba aborigenilor.

— Iar mie îmi spun Teeri-yetchbeem, adăugă Mary râzând. Cea cu părul roşu!

Andrew mă ridică pe spinarea lui Birrahlee.

— Acum sunteţi doi copii, uniţi pentru a câştiga cursa, spuse el, necăjindu-mă.

— A, dragul nostru Andy a devenit gelos, vrea să se bucure de toată atenţia ta! Nu-i aşa, Andy?

— Ai dreptate, Mary, admise el. Andrew era pus pe fapte mari în dimineaţa aceea. O aşează pe Mary la un capăt al

pistei, pe care o marcase chiar el, şi ne urmări pe mine şi Birrahlee, cronometrându-ne.

— Nu te străduieşti îndeajuns! strigă el, trebuie să forţezi animalul!

— Nu ştiu cum s-o fac, i-am strigat eu.

— Asta-mi trebuia! Un cal care n-are chef să alerge şi un jocheu care nu ştie ce are de făcut în asemenea cazuri.

— Împinge-l cu călcâiele, fă-l să înţeleagă că trebuie să te asculte!

— Îl călăresc aşa cum vreau eu, sau renunţ!

— Doamnă Fraser, fii mai autoritară! Doar ai moştenit mândria şi hotărârea celor din familia MacTaggart!

— Oricum, Kirsty preferă numele de Fraser celui de MacTaggart, interveni Mary.

— De unde ştii asta? întrebă Andrew care deveni dintr-odată foarte atent.

— Chiar de la Kirsty.

M-am făcut că n-am auzit comentariul lui Mary, care n-ar fi trebuit să mă trădeze.

În dimineaţa concursului, am îmbrăcat o rochie bej pe care o cumpărasem de la Londra. Rochia îmi stătea bine şi făcea ca părul meu să arate mai auriu ca de obicei. Desigur, am primit complimente de la invitaţi.

— Arăţi foarte bine, Kirsty, spuse domnişoara Rowlatt.

Dar Andrew nu spuse nimic.

— Da, arăţi foarte bine, zise şi Margaret, Mirrabooka este foarte mândră de tine. Dar sper că n-o să călăreşti astfel îmbrăcată.

— Nu, mamă, stai liniştită, pentru concurs se va îmbrăca în jeanşi, cu o bluză a mea.

Eu nu-l scăpam din ochi pe Andrew care nu-mi făcuse niciun compliment, ceea ce nu era politicos.

— Kirsty va îmbrăca propria ei bluză pentru concurs, zise Andrew tocmai când mă aşteptam mai puţin ca el să intervină.

— Nu pot să îmbrac bluza mea, este prea strâmtă, am insistat eu.

— Prostii!

— Am spălat-o şi a intrat la apă.

— Acest gen de bluze nu intră la apă, este menţionat şi pe etichetă.

— Prefer să port una dintre bluzele lui Mary, am recunoscut eu, cu ochii în pământ.

— Te vei îmbrăca în bluza ta, zise Andrew pe un ton care nu admitea replică, altfel îl elimin pe Birrahlee din concurs.

Spre uimirea mea, Margaret fu cea care scoase calul din padoc. Dar în momentul în care a trebuit să-l urcăm pe rampă, calul ne făcu figuri, refuza să se urce. Margaret încercă să-l tenteze cu o bucată de zahăr, dar nu avu niciun succes. Eu nu ştiam cum trebuia să procedez.

— De ce nu-l tentezi cu un măr? zise Andrew care apăruse lângă noi, ca din senin. El puse ambele mâini pe grumazul calului şi-l împinse uşor spre rampă. Birrahlee scoase abur pe nări, furios, dar execută mişcarea pe care i-o imprimase Andrew. Am început să ne pregătim pentru cursă, ba eu chiar am pariat pe Birrahlee cei patruzeci de dolari pe care îi aveam în cont. Mary îl plimba pe Birrahlee, cu faţa albă ca ceara, cu pistruii mai proeminenţi ca niciodată.

— Ce este, Marry? am întrebat-o eu văzând-o atât de palidă.

— N-a ajuns nici acum, spuse ea cu lacrimi în ochi.

— Cum să nu ajungă, doar ne-a adus pe noi aici! i-am spus eu.

— Nu plâng din cauza lui Andy, draga mea, pe mine Frank mă interesează! Frank Connor! Mi-a promis că vine azi!

Capitolul 11

— Cine ai spus că te interesează?

— Frank Connor. L-ai cunoscut la Londra, nu-ţi mai aminteşti?

— O, da! am exclamat eu, mi-a plăcut.

Mary strigă mai tare decât m-aş fi aşteptat s-o facă:

— Mi-a promis că vine!

— Ţi-a scris?

— O, Kirsty, ştii prea bine că-mi scrie!

— Nu ştiu nimic despre asta. Dar ce-ar spune Andrew?

— Andy ştie! exclamă Marry impacientată.

— Marry, parcă-l iubeai, nu?

— Îl iubesc de când mă ştiu. Dar toată lumea mi-a spus că sunt prea tânără pentru el.

— Dar Andy te aşteaptă să împlineşti vârsta…

— De unde ştii? Nu cred că face o asemenea prostie. Diferenţa de vârstă nu se va micşora astfel!

— Poate că el nu vrea să ia o hotărâre în numele tău!

— Cel care trebuie să ia o decizie este într-adevăr Andrew, tutorele meu. Iar el nu are nimic împotrivă!

Eu am simţit că mi se înmoaie genunchii.

— Cu Frank Connor vrei tu să te măriţi?

— Sigur că da, doar nu voiai să mă mărit cu Andy!

— Dar Andy te iubeşte! am protestat eu.

— Prostii! Andy mă iubeşte ca pe nepoata lui, cred că dacă m-ar lua de nevastă i-aş scoate peri albi!

— Cum poţi să vrei să te măriţi cu Frank Connor când îl ai pe Andrew?

— Andrew m-a convins că trebuie să mă resemnez, când Frank a plecat în Anglia. Mama mi-a tot spus că sunt prea tânără pentru Frank, iar dacă el a plecat eu am considerat-o un fel de dezertare.

— Trebuie să recunosc că este cam bătrân pentru tine, dar asta nu înseamnă că…

— Ba mie tocmai de asta mi-e teamă! Poate că nu mă mai vrea! Şi de asta n-a mai venit la curse cum mi-a promis.

— Cred că este cam devreme să disperi, am încercat s-o consolez eu. De ce nu aştepţi până la terminarea cursei?

— Am vrut să fiu alături de el, când calul tău trecea primul linia de sosire! El nu a introdus niciun cal în competiţia de astăzi. Kirsty, dar tot nu înţeleg ce legătură are Andy cu vârsta la care mă pot căsători eu?

— Am crezut că Andy te aşteaptă pentru el!

— Îl vezi tu pe Andy stând să mă aştepte pe mine? Când ştie că toate femeile sunt la picioarele lui? Nu i-ar fi păsat de sentimentele mele oricum. De fapt, lui nu-i pasă de sentimentele nimănui, conchise Marry.

Dar de ale mele îi păsase, mi-am spus eu.

— Şi când ajungeai la vârsta măritişului, ce se întâmpla cu tine?

— Aş fi devenit o femeie liberă. Andrew mi-a promis că-mi va plăti pentru a-mi putea desăvârşi educaţia.

Mary izbucni în râs.

— Şi tu chiar crezi că Andy te-ar fi lăsat să pleci?

— O, Mary, aş vrea să schimbăm subiectul. Oricum, ar fi mai bine să merg să-mi văd calul înainte de competiţie. Am pariat patruzeci de dolari pe el.

— O asemenea sumă? mă maimuţări Mary. Ştii ce mă gândesc, Kirsty? Dacă mă mărit cu Frank, să renunţ la partea mea de acţiuni ale minelor şi ale Mirrabookăi în favoarea mamei.

— Este o idee extraordinară, numai că nu e cazul s-o faci să simtă că trebuie să-ţi fie recunoscătoare.

— Voi avea grijă de ce mi-ai spus, zise Mary, dar ce mă fac dacă nu mă mai ia Frank?

— Frank nu-ţi va putea rezista, Mary!

— Asta dacă o să vină!

— O să vină, cu siguranţă.

Acest bărbat trebuia să vină pentru că urma să-mi împlinească ziua asta atât de fericită. Eram atât de fericită, cum nu fusesem toată viaţa, şi nu mă puteam delecta cu această mare bucurie dacă în jurul meu nu se găseau oameni la fel de fericiţi. Deci Andrew n-o aştepta pe Mary să ajungă la vârsta măritişului! Nu, pentru că de fapt, el ştia totul despre Frank Connor.

Începu prima cursă. Am auzit zgomotul făcut de copitele cailor, care se loveau de asfaltul pistei. Mai doream un singur lucru pentru ca fericirea mea să fie totală, ca Birrahlee să câştige pentru Mirrabooka.

— Trebuie să mă pregătesc, i-am spus lui Mary.

— Mult noroc, Kirsty, îmi ură ea.

— Birrahlee, prietene, i-am spus eu apărându-l de muşte, trebuie să facem totul pentru ca Andrew să câştige.

Andrew ne zări şi se îndreptă spre noi.

— Mirrabooka n-a avut niciodată un jocheu atât de chipeş, îmi spuse el.

— Dar Mary?

— Mary aleargă pentru o altă fermă.

— Pentru Frank Connor? A venit?

— Încă nu, dar va veni.

Andrew mă ajută să urc pe Birrahlee, iar eu am stat în şa, mândră ca un păun. Andrew ne-a condus încet prin padoc şi am observat cu mândrie că purta însemnele familiei Fraser. Eu purtam pălăria pe care mi-o cumpărase el. M-am uitat în jur la ceilalţi cai cu care trebuia să concurăm. Nu păreau o ameninţare pentru Birrahlee al nostru. Dar tocmai atunci îşi făcu apariţia un cal frumos, un exemplar foarte reuşit, al cărui jocheu purta costum de mătase, care părea cam deplasat pentru aceste ţinuturi.

— Trebuie să te ţii tare, i-am şoptit eu lui Birrahlee.

Ne-am aliniat cu toţii la start, cam nervoşi din cauza apariţiei acestui necunoscut. Am pornit într-un nor de praf. Eu neştiind ce trebuia să fac, m-am agăţat de şa.

— Nu încă, Birrahlee! am domolit eu căluţul care voia să pornească tare.

— Krsty, îţi ţinem pumnii, i-am auzit glasul lui Andrew.

— O să învinge! i-am răspuns eu deşi nu cred că el a auzit ceva. Birrahlee a început să capete viteză.

— Haide, Birrahlee, acum! i-am strigat eu. Dar din spatele nostru se auzea zgomotul făcut de copitele calului necunoscut. Trecu linia de sosire în acelaşi timp cu noi, dar întinzându-şi botul mult înainte, a fost considerat învingător. Fotografiile făcute la sosire erau atât de neclare încât nu ne-au fost de ajutor cu nimic. Eu şi Birrahlee am pierdut cu o jumătate de cap. Spre uimirea mea, Andrew nu se arătă deloc dezamăgit. Apucă frâul lui Birrahlee şi ne conduse spre semnul care indica locul al doilea.

— Vezi? zise el, aproape că ai reuşit.

Eu eram atât de nemulţumită încât am şi uitat că trebuia să mâncăm ceva. Noroc cu Bridget care adusese toate cele necesare. M-am schimbat iarăşi în rochia mea cumpărată de la Londra, pentru a arăta din nou elegantă şi strălucitoare. Am observat că Mary era din ce în ce mai nefericită, desigur, din cauza absenţei nejustificate a lui Frank, iar Margaret, care ni se alăturase, împărtăşea starea de spirit a fiicei sale.

— Margaret, nu-ţi face probleme, fiica ta se va mărita cu Frank, sunt sigură de asta.

Margaret mă privi şi-mi zâmbi.

— Kirsty, am vrut să-ţi mulţumesc, ştiu că totul a fost ideea ta. Te rog să nu negi. Mary renunţă la partea ce-i revine din Mirrabooka.

— Desigur, nu va mai avea nevoie de Mirrabooka atunci când va deveni doamna Connor.

— Şi Andrew va avea un cuvânt de spus, insistă Margaret.

— Andrew nu este duşmanul tău, draga mea.

— Nu sunt sigură de asta, dar aş vrea să-mi cer scuze

pentru felul în care m-am purtat cu tine, la început. În pofida celor ce ţi le-am spus, tu te-ai manifestat ca o adevărată prietenă!

Discuţia noastră se întrerupse pentru că Andrew mă luă să vedem cea de-a doua rundă de curse, care tocmai începea. După ce se termină, invitaţii au început să plece spre hotelul din Cue, pentru a epuiza rezervele de bere ale barului. Dintr-o privire am înţeles că Mary se temea că va trebui să plecăm spre casă, fără ca Frank să fi apărut.

— Aş vrea să văd apusul de soare aici, la Cue, i-am spus eu lui Andrew, iar Mary mi-a aruncat o privire plină de recunoştinţă. Andrew se lăsă convins cu greu căci simţea nevoia să bea o bere ca şi toţi ceilalţi şi nu puteam să-l învinuiesc pentru asta, era atât de cald! Dar tocmai când renunţasem la orice speranţă, Bridget şi soţul ei veniră spre noi.

— A sosit Frank, ne spuseră ei într-un suflet, privind-o pe Mary.

Am crezut că Mary va leşina, dar a reuşit să se ţină tare. Frank şi-a făcut apariţia într-un Jaguar nou, părând foarte vesel şi fericit. Dar privirea mea s-a oprit asupra ridurilor din jurul ochilor lui care parcă se adânciseră de la ultima noastră întâlnire, singura de altfel.

Capitolul 12

— Ce faci, draga mea? i se adresă el lui Mary. Feţei îi reveni culoarea în obraji şi aproape că i se aruncă în braţe.

— Am crezut că n-o să mai vii!

— Trebuia să mă conving că era ceea ce trebuia să fac, spuse el.

— Şi te-ai convins? întrebă Mary cu sufletul la gură.

— Da, Mary, am venit aici pentru tine, spuse el din toată inima.

Bridget O'Dell ne privi pe toţi cu un zâmbet.

— Se pare că acum putem pleca toţi fericiţi acasă.

— Eu n-am chef să bat acum tot drumul spre Mirrabooka, chiar în seara asta, mă gândeam să rămân la Cue.

— Iar eu îi voi ţine companie domnişoarei Rowlatt.

Bridget mă privi cu ochi strălucitori.

— Sper că nu te deranjează dacă Mary va rămâne cu noi în seara asta? Toată lumea ştie că vrei să rămâi singură cu Andrew.

— Nu ştiu dacă este cazul! am spus eu.

— Te rog, Kirsty! Aş vrea să profit de oferta lui Bridget pentru a petrece cât mai mult timp alături de Frank!

— O să te saturi de mine după ce ne vom căsători, draga mea, interveni Frank Connor.

— Nu mă voi plictisi niciodată! Când nu eşti cu mine, nici nu simt că trăiesc, Frank!

— Dar cu Birrahlee ce se va întâmpla? Cine-l va duce acasă?

— Îl duc eu, se oferi Margaret. Nu i se întâmplă nimic dacă stă şi el o noapte la Cue.

— A mai părăsit vreodată Mirrabooka?

Andrew mă luă de mijloc cu tandreţe şi-mi spuse:

— Cred că-mi este de ajuns o nevastă care moare de dorul casei, nu-mi mai trebuie şi un cal cu pretenţii asemănătoare!

— Dar eu nu duc dorul casei! am exclamat eu fără ezitare.

— Am crezut că simţi precum poetul: „Inima mea nu este aici, inima mea este în munţii cei înalţi”.

— Eu prefer ca inima mea să fie aici, Andrew!

— Chiar aşa?

— Am început să simt asta, l-am anunţat eu. După ce plecară toţi, Andrew mă întrebă:

— Te-ai distrat bine, draga mea?

— Aş fi vrut să câştig cursa pentru tine, pentru Mirrabooka. Chiar am făcut tot posibilul.

— Sunt sigur că data viitoare vei câştiga.

— Va mai fi o dată viitoare?

— Desigur! Cursele de toamnă sunt mult mai importante!

— Participă mai mulţi străini?

— Nu contează, dacă se vor confrunta cu tenacitatea unei fete care va şti să călărească, nu doar să stea pe spatele calului! zise el râzând.

Am lăsat ochii în jos căci am simţit nevoia să-l necăjesc puţin.

— Dacă mă vei învăţa tot ce trebuie…

— Ai dreptate, Kirsty, mă voi ocupa de problema asta cu mai multă seriozitate.

— Crezi că Margaret mă va invita la Perth? l-am întrebat eu fără introducere.

— Pentru ce?

— Am nevoie de câteva lucruri. Şi mă gândeam că-mi pot începe educaţia.

— O să mai discutăm despre asta, spuse Andrew privindu-mă cu ochi trişti.

— Am înţeles că nu pot rămâne aici după ce va pleca Mary.

— De unde ai ajuns la o asemenea concluzie, Kirsty? De fapt, trebuie să faci ceea ce-ţi spun eu, altfel ce va zice lumea? Ce vor crede cei din Perth?

— Dacă voi începe cursurile sub numele de domnişoară, nimeni nu va şti că am vreo legătură cu tine.

— A, deci asta vrei tu de fapt, spuse Andrew furios.

Eu mi-am muşcat buzele. Ziua fusese obositoare, iar gândul că va trebui să părăsesc Mirrabooka mă deprimase. Andrew, care trebuia să-mi spună că lucrurile nu stăteau chiar aşa, se mărginise să se gândească la părerea lumii şi atâta tot. Eu aş fi vrut să-mi spună că va trebui să fiu doamna Andrew Fraser cu orice preţ, dar asta nu se întâmplă.

Mirrabooka arăta nemaipomenit în lumina amurgului. Şi nu clădirile îi confereau această frumuseţe, căci ele nu erau cu nimic diferite de clădirile din celelalte locuri pe care le văzusem, ci peisajul care era unic. Moara de vânt, care se numea Windyridge (creasta bătută de vânturi), copacii plini de praf care se ridicau deasupra arbuştilor, ba chiar şi vântul turbat care zgâlţâia ferestrele caselor. Calea ferată şerpuia pe o porţiune de vreo trei kilometri pe o zonă spectaculoasă, oferind tot ce şi-ar putea cineva dori să admire. Am intrat în casă şi m-am dus direct în camera mea ca să-mi schimb hainele. De acolo l-am putut auzi pe Andrew bocănind cu cizmele pe coridor şi fredonând o melodie. M-am dus apoi spre bucătărie să pregătesc cina, nu fără a mă întreba de ce mă adusese pe mine aici. Am aşezat masa cu multă grijă cu o faţă de masă de olandă, pe care am pus cele mai fine porţelanuri. I-am pregătit felurile preferate de mâncare, încheind, desigur, cu prăjiturile lui preferate, cele cu lămâie, plăcintele calde umplute cu cremă şi gem de căpşuni. Niciunul nu scoase o vorbă în timpul mesei.

— Să te ajut la spălatul farfuriilor? se oferi Andrew.

— Aş prefera să fac singură treaba asta. Andrew ridică din umeri şi se îndreptă spre birou trântind uşile în urma lui. Nici nu ştiu cum am spălat farfuriile. Dacă aş fi fost o femeie cu experienţă, aş fi ştiut ce trebuia să fac. Dar aşa,

trebuia să mă mărginesc la ceea ce-mi spunea instinctul şi era cam greu să mă limitez la asta, fiind vorba despre un bărbat ca Andrew. Când am bătut la uşa biroului lui, el mi-a deschis imediat, uşor surprins că l-am deranjat în timpul lucrului.

— Da, Kirsty, ce doreşti?

Nu ştiu de ce, dar am fost luată prin surprindere de vorbele lui. N-am scos niciun cuvânt şi văzându-mă pusă într-o situaţie dificilă, am roşit şi n-am făcut altceva decât să-l privesc.

Andrew oftă.

— N-am putea discuta mâine dimineaţă ce voiai să discutăm acum? spuse el, aruncându-mi o privire obosită.

Eu am negat.

— Bine, atunci te ascult.

— Nu-mi este prea uşor să vorbesc, am recunoscut eu.

— De ce, Kirsty?

— Pentru că trebuie să recunosc că te-ai însurat cu o femeie foarte proastă, am îngăimat eu. Ştii că am fost convinsă că te vei căsători cu Marry?

— Asta am şi vrut să crezi, la început. Dar când am văzut că v-aţi împrietenit, am crezut că-ţi va spune ea despre Frank.

— Mi-a spus, am recunoscut eu, numai că eu n-am ascultat-o. Nu la ea mă gândeam, eu mă gândeam la ceea ce doreai tu!

— Oh? zise Andrew vădit interesat. Eu am crezut că ţii la Mary.

— Dar aşa este, ţin mult la ea.

— Şi?

— Cred c-o să mă duc la culcare, am bâiguit eu.

— Singură?

— Desigur, am răspuns eu cu demnitate, aşa am făcut întotdeauna. Cu toate acestea, nu pot nega că începuse să-mi placă noua mea postură de doamna Fraser, am

recunoscut eu ruşinată.

— O, Kirsty, draga mea!

— Chiar şi numai pentru acest interval de patru ani.

Andrew mă luă în braţe şi mă sărută cu pasiune.

— Kirsty, nu te mai învinui de nimic, nu voi accepta niciun cuvânt împotriva femeii pe care o iubesc, zise el şi mă ridică în braţe.

— Andrew, când m-ai luat de nevastă în Scoţia, ai intenţionat să fie pentru totdeauna?

— Nu ştiu, nu m-am gândit.

— Şi atunci, de ce te-ai însurat cu mine?

— Erai atât de singură, fetiţo…

— Şi asta te-a făcut să vrei să mă salvezi?

— Lucrurile au avut şi o parte bună, admise el.

— Care a fost aceea? Nici măcar n-am făcut dragoste cu tine. Te-ai îndrăgostit de mine de la început?

— Trebuie să recunosc că nu, dar pe măsură ce-am început să te cunosc…

Sunetul telefonului ne aduse la realitate şi Andrew mă lăsă cu greu din braţe. Am auzit vocea lui Mary la celălalt capăt al firului, aşa că am ieşit din biroul lui Andrew pentru ca ei să poată discuta în linişte. A fost o conversaţie destul de lungă, după care Andrew veni în camera mea fără a mai bate la uşă.

— Se întoarce Marry?

— Nu, se pare că nu se va mai întoarce în casa asta, îmi răspunse el. Se vor căsători mâine dimineaţă!

— Te supără lucrul ăsta, Andrew?

— Bineînţeles că mă supără! Asta înseamnă că Margaret va veni înapoi, iar eu speram ca Frank s-o mai ţină acolo o vreme!

Eu i-am zâmbit.

— Asta nu contează, Andrew. Margaret va fi mai interesată de numărul oilor decât de noi!

— A, bine că mi-am amintit. Ce te-a făcut să-i sugerezi lui

Mary să renunţe la partea ei din Mirrabooka în favoarea mamei sale? O să ne stea pe cap toată viaţa!

— Nu va fi aşa, Andrew! Ce-ar fi s-o laşi să-şi construiască o casă tot aici, în Mirrabooka?

— Poftim? Nici nu mă gândesc s-o las să se amestece în felul în care conduc Mirrabooka. Nici măcar pe tine nu te voi lăsa. Dacă ar fi după tine, ai aduna toată suflarea aici, la Mirrabooka. Cred că şi pe domnişoara Rowlatt ai aduce-o.

— Dar sunt atâtea camere libere!

— Le vom umple cu copiii noştri!

Eu am roşit, iar Andrew m-a sărutat din nou.

— Andrew, i-am spus eu, te iubesc atât de mult. Nu vreau decât să mă iubeşti şi tu un pic.

— Un pic, zici? O să-ţi arăt chiar acum cât de mult te iubesc, Kirsty MacTaggart!

— Doamna Andrew Fraser, am spus eu şi în ochii lui a apărut o luminiţă de bucurie.

— Doamna Fraser, repetă el şi mă sărută din nou.

sfârşit